

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. D-r DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. D-r N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, ȘT. ȘENDREA, SEVER TIPEIU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupă în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

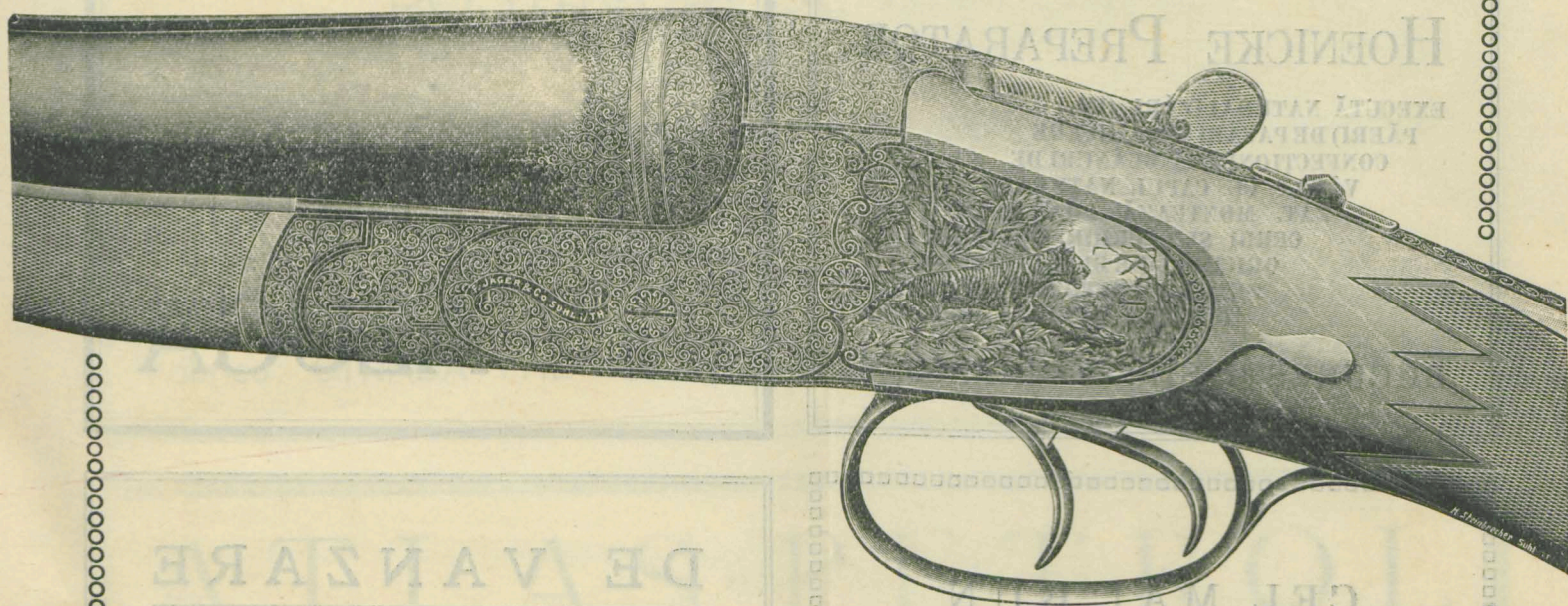
Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biurou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

ARMELE F. JAEGER & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

SPECIALITĂȚI:

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

ARMĂ DE VĂNĂTOARE

Cu 2 țevi pentru alice cal. 12,
de fabricație «MEFFERTH»,
fără cocoașe, oțel KRUPP-
FLUSSTAHL, foarte bine
conservată, țevi de 70 cm.

TIR FOARTE BUN ȘI SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE
LA «UNIUNE» CU PREȚUL DE LEI 8.000,—

HOENICKE PREPARATOR

EXECUTĂ NATURALIZĂRI (IM-
PĂERI) DE PASĂRI ȘI MAMIFERE
CONFECTIONEAZĂ BLĂNURI DE
VÂNAT CU CAPUL NATURALI-
ZAT. MONTEAZĂ COARNE DE
CERBI ȘI CĂPRIOR. VOPSEȘTE
ORICE FEL DE BLĂNURI. FURNI-
ZEAZĂ COLECȚIUNI ZOOLOGICE
PENTRU MUZEELE ȘCOLARE

BUCUREȘTI, STR. MONETĂRIEI, [6

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

încercat și găsit bun, pe dome-
niile regale, în urma ordinului
Oficiului Vânătorilor Regale

SINGURUL PRODUCĂTOR
IN ROMÂNIA MARE

Inginer

Albert Schaefer

Sibiu

De vânzare la „Uniune“

B E Ț I

BERE

AZUGA

DE VANZARE

Câine brac german, culoare
maro, etate 8 luni, de bună
proveniență. Prețul 2.000 Lei

L A Z A R O V I C I

Strada Bătrânilor, 5, prin Șerban - Vodă

De vânzare

- 1) 500 tuburi goale cal. 8, pen-
tru armă de vânătoare cu alice.
  - 2) 300 tuburi goale cal. 12, lungi
de 70 mm. împreună cu 500 capse
- A se adresa la «UNIUNE»

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

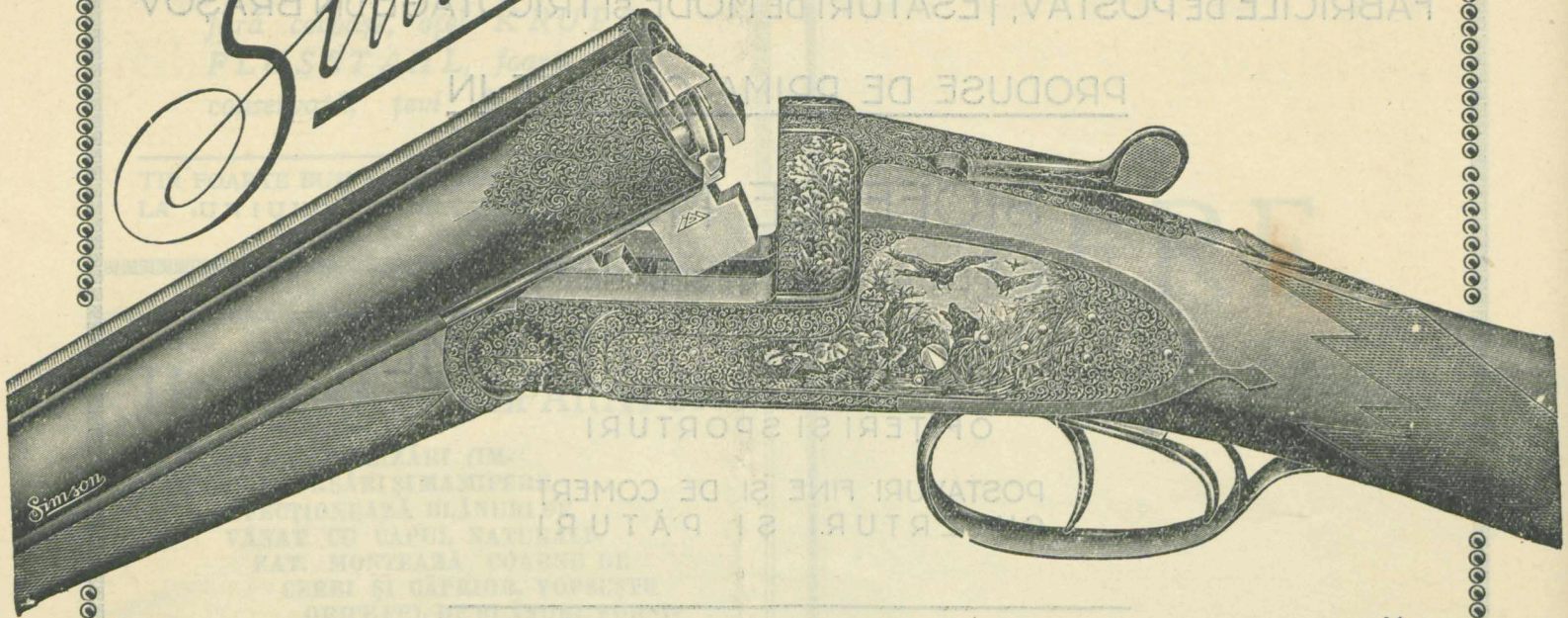
HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROL»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

Marca Fabricii

ARMELE SALE CÙ ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CÙ DOUA ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbei „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demontă ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILRO DIN ROMÂNIA”

PERMISELE DE VÂNĂTOARE

de Cpt. E. Stătescu

Din cele constatate personal, actuala dispozițiune referitoare taxelor impuse pentru permisele de vânatoare, este departe de a satisface interesele generale ale Statului și vânătorei și cred că, contrariu așteptărilor, veniturile pe anul 1926 trebuie să fi fost inferioare, prin comparație celor din 1925, în timp ce vânatul a fost, dacă nu mai mult, dar tot atât ucis.

Prin actualele dispozițiuni, nu s'a făcut decât înmulțirea braconierilor.

În curând, pentru a întări și justifica cele de mai sus, cred că voi avea posibilitatea să dau la iveală o statistică parțială, îndemnând pe cei în drept cari au toate posibilitățile să întocmească statistica generală pentru a se convinge de trista realitate.

Un permis de vânatoare, a ajuns astăzi la suma de 500 lei și cred că M. de D., Dir. V., intenționează a-l mări. Mărindu-l nu va face decât să mărească răul.

Iată de ce:

Majoritatea, și aceasta o fac vânătorii din comunele rurale, nu pot face față acestei taxe, mulțumindu-se numai cu permisul de port-armă a cărei taxă se ridică la infima și ridicola sumă de 20 lei.

Art. 28 din Reg. p. armelor spune între altele că durată permisului portului armei este mărginit la timpul cât va ține recolta, pășunatul, etc. — însă nimeni nu poate spune că, acel ce are dreptul de port, nu ucide vânat pe acest timp al duratei permisului; iar controlul este imposibil, mai ales la sate unde este majoritatea.

Deci dau dreptul acestui individ să poarte armă și cartușe; «*volens volens*» îi dau dreptul să vâneze, dar nu-i dau dreptul oficial, pentru că nu-i dau posibilitatea de a avea acest drept.

Scopul general este acela de a menaja vânatul, de a face un venit Statului și de a stârpi braconajul.

A-l împiedeca dela vânat este imposibil sau posibil numai dacă-i iei arma.

Arma nu i se poate lua întrucât are acest drept în virtutea dovezilor pe cari le face că are nevoie de această armă.

Nu rămâne decât posibilitatea ca, în virtutea maximei «*Nu voi pieirea rătăcitului, ci îndreptarea lui*», să pot aduce acești toți braconieri la realitate chiar fără voia lor, să pot fi liniștit că venitul Statului crește și că vânatul e menajat.

După cum am spus, arma nu i-o pot lua, taxa de 20 lei o plătește ușor, în timp ce taxa de 500 lei, foarte greu și în majoritatea cazurilor deloc.

Răul se remediază astfel:

Să se pună taxa de 500 lei asupra portului armei de vânătoare și 20 lei și chiar 100 lei taxa pentru permisul de vânătoare.

Dacă legiuitorul a avut în vedere, atunci când a pus 20 lei taxa pentru port, paza locuinței, recoltă, etc., deviza este normală pentru taxa de 500 lei, căci «Cine are ce păzi, are și cu ce plăti». Dau însă posibilitatea ca toți acei ce poartă armă și nu se pot lipsi de ea și cari tot vânează, să-și scoată și permis de vânătoare.

În afară de aceasta, aplic art. 43 din Reg. asupra p. armei și pentru armele de vânătoare, adică: «Permisivul de a purta armă de vânătoare precum și permisul de vânătoare nu se va elibera decât în urma unei dovezi că solicitatorul este înscris într'o societate de vânătoare oficial constituită».

Se va vedea cum cresc veniturile.

Alt rău.

Impiedec o societate de vânătoare de a avea mai mult de 100 de membri.

Rezultatele:

În cel mai mic județ sunt minimum 1000 de vânători și aceasta se poate constata din permisele eliberate.

Mai mult de trei societăți într'un județ se găsește cu greu. Unde vânează restul dela 300—400—500 sau chiar 1000 de vânători?

Legea prevede că nu pot arenda terenuri de vânătoare, decât societățile constituite.

Are acest rest teren propriu închis și în suprafața necesară cerută de lege?

De sigur că nu. Atunci?

Atunci, prin dispozițiunea de mai sus, fac ca numărul membrilor unei societăți să fie nelimitat, și dau posibilitatea de a se înființa noi societăți pentru acei ce nu vor putea căpăta permis de port de armă și permis de vânătoare, decât dacă este înscris într'o societate, căci repet de zece mii de ori, de vânat tot se va vâna.

În afară de acestea, dau posibilitate societăților de a avea taxe mici putând fi plătite de oricine, dau posibilitatea măririi veniturilor ei și prin deducție, dau posibilitatea arendării a cât mai multe terenuri, terenuri în cari tot se vânează și cari zac de ani de zile în fiole M. Of. aducând an cu an pierdere Statului

Să se încerce a se face o statistică pe comune, de câți au permis de a purta armă, din aceștia câți au permis de vânătoare și dintre aceștia câți sunt înscrși la o societate.

Se va vedea rezultatele grozave ale acesteia.

Pentru remedierea acestor rele cât și pentru mărirea veniturilor Statului, în rezumat, propun:

1. Mărirea taxei de port de armă de vânătoare la 500 lei.
2. Micșorarea taxei permisului de vânătoare la 100 lei.
3. Neeliberarea nici unuia din aceste două permise până ce solicitatorul nu face dovada că este înscris la o societate sau dovada că permisul de port de armă nu-l ia decât pentru pază de construcții, ateliere, locuință proprie.
4. Nelimitarea membrilor unei societăți.

CÂTEVA ÎNTÂLNIRI CU VÂNATUL NOSTRU MARE

de Dr. E. Schnell, Braşov

DESI ursul nu este încă o raritate în codrii noştri seculari, totuşi sunt mulţi dintre vânătorii noştri vechi, cari în decursul timpului lung al carierei lor vânătoareşti, nu au ajuns să vadă vreodată un urs. Această împrejurare, ar aduce la acea concluzie, că ursul este un vânat foarte prudent şi misterios, care se simte bine numai în locurile cele mai părăsite şi unde este greu de pătruns.

Deşi ursul îşi alege cu predilecţie conacul în asemenea locuri, iarna şi toamna târziu totuşi le părăseşte, făcând câteodată excursiuni până la locurile locuite de oameni, ba chiar şi până în apropierea oraşelor. Aşa s'a întâmplat că un camarad al meu de vânătoare, plecat la vânătoare de sitari, a împuşcat un urs de cca. 3 ani în proxima apropiere a oraşului nostru, într'un loc situat lângă un drum foarte umblat.

Şi mie mi-a făcut odată un urs o vizită neaşteptată în primăvara anului 1920, dimineaţa pe la orele 4, când a traversat, cât se poate de flegmatic, şoseaua din comuna D., trecând peste poarta de şipci şi traversând apoi grădina; iar după ce a luat o baie în râuleţ, s'a decis ca s'o ia în spre pădurea apropiată. Eu, din nefericire dormeam încă, dar urmele bine vizibile, zgârieturile de pe poartă, cât şi mărturia grădinarului care ieşise din casă tocmai în momentul când ursul sărea în apă, excludeau orice îndoială. Interesant mai este şi faptul, că circa cu 8 ore înaintea acestui eveniment, cam pe la orele 9 seara, un prieten de al meu a împuşcat un urs puternic în locul căpriorului aşteptat, într'un loc care se află abia la o depărtare de 20 minute de locuinţa mea, şi anume în imediata apropiere a unei fabrici, a unor case locuite, a şoselei mult frecventate şi a liniei ferate.

Mie însumi nu mi-a fost dat să văd atunci nici un urs, de împuşcat nici vorbă măcar, deşi ambii urşi erau în proxima mea apropiere şi am umblat mult după ei, sacrificând şi câteva nopţi la pază. Ironia soartei a vrut, ca ursul să treacă tocmai în prima zi a timpului oprit (conform unei deciziuni foarte nimerite a societăţii noastre, ursul are timp oprit dela 1 Iunie până la 31 Septembrie), precum am arătat mai sus, pe la ora 4 prin grădină, pe când eu, istovit de vânătoarea din noaptea trecută, mă odihneam în braţele lui Morpheu.

Este un fapt cunoscut, că atât ursul cât şi aproape orice specie de vânat, este cuprins uneori de dorul de ducă. Care este cauza acestor călătorii, nu se poate stabili întotdeauna. Condiţiunile bune sau nefavorabile de păşune nu par a fi singura cauză, deşi de multe ori dorul acesta de ducă se pune în sarcina lor.

Spre exemplu, în anii 1917—1921 s'au înmulţit simţitor urşii în pădurile noastre, lucru care probabil că se datoră faptului, că pădurile şi dealurile erau încă pline de fel de fel de resturi lăsate acolo de armată. Aceşti urşi s'au adunat cu încetul pe sectorul frontului transilvănean, după ce trecu urgia războiului, adăpostindu-se aci vremelnic, dar răsleşindu-se iarăş după câţiva ani. Ca ei să găsească aici destulă hrană animală, au purtat de grijă din nenorocire luptele grele, al căror scenariu au fost munţii şi pădurile noastre.

Deşi ursul este vegetarian de origină şi se nutreşte mai mult cu ierburi fragede, cu buruieni, diferite fructe pădureţe, porumb verde, jir şi ghindă şi afară de aceasta şi cu larve de furnică, cu ouă de pasări şi cu miere, totuşi el devine cu predilecţie carnivor, dacă gustă odată carne, sau o porţie picantă de hoit. Nu e destul că el desgroapă cadavrele cari miroase cât de tare şi sunt pline de viermi, pe cari le mănâncă la o singură masă, dar el devine şi un răpitor îndrăzneţ şi setos de sânge, dacă se obişnuieşte cu carnea animalelor domestice, în care caz ucide bucurosi oi, vaci, boi, cai sau chiar şi măgari. În această privinţă nu am găsit nici o diferenţă între cele două tipuri — cu forma diferită a craniului — de urşi cari trăesc la noi, şi anume, tipul cu capul scurt în formă de ic, şi cel cu capul lung, ca de câine. Ambii sunt, după părerea mea, atât ierbivori cât şi carnivori, respectiv omnivori.

Dar în ce priveşte obiceiurile şi îndeletnicirile, urşii diferă foarte mult individual între ei, fie ei din oricare dintre aceste două tipuri.

În primii ani de după războiu, mai ales în 1920, am avut repeţite întâlniri cu urşii, şi ocaziuni ca să-i observ câteodată, chiar şi timp de mai multe ore. Dacă-mi aduc bine aminte, am văzut atunci cca. 12—14 urşi. Şi în anii ce urmară am observat urşi, însă mai puţini.

Una dintre aventurile mele de după războiu am avut-o în valea T.

Eră la începutul lui Aprilie, când, venind dela o vânătoare singuratecă, dădusem peste urma unui urs puternic, destul de aproape de şoseaua ce ducea pe acolo. Întâmplător, tocmai atunci primisem dela un spital de cai un candidat de moarte incurabil, pe care îl trimisei afară, cu ajutorul câtorva soldaţi. Deoarece eu nu aveam timp să-i însoţesc, indicai precis locul unde trebuiau să ducă calul, şi după ce-mi declarară că vor proceda conform dorinţelor mele, le făcui în mod anticipat cinste. Dar cine-ar putea oare să-mi descrie supărarea, când mă dusei peste două zile ca să mă conving dacă sunt toate în regulă. Oamenii nu-şi făcuseră prea multă bătaie de cap, ci plasaseră calul la o depărtare de cca. 300 paşi de şoseaua principală şi de linia ferată, într'o imediată apropiere de locuinţele omeneşti, lăsându-l într'o vâlcea adâncă din marginea pădurii, în voia

soartei. Locul pe care îl indicasem eu, se află cel puțin cu ½ oră mai departe. Deoarece nu aveam timp și nu putui găsi nici un ajutor pentru a repara această greșală, încredințai restul bunului Sf. Hubertus și ursului — ce e drept, cu foarte puține speranțe de succes. Abia peste o săptămână avui din nou ocazie să vizitez într-o după amiază târzie hoitul, și atunci văzui, spre marea mea mirare, că eră mâncat. În orice caz se înfruptase din el un carnivor oarecare de casă sau al pădurii, și aceasta cel mult cu o zi sau o noapte înainte, căci puținele locuri mâncate erau proaspete de tot. Alte indicii n'am mai putut descoperi pe pământul tare. A *urs* nu semănau locurile mâncate ale cadavrului, căci pofta de mâncare a acestuia este de obicei mai binecuvântată; cu toate acestea mă hotărîi să stau la pază câteva ore, căci între timp începuse să amurgescă.

Până la dispariția completă a luminii mă așezai sub un copac în apropierea cadavrului, și în timpul acesta, nimic extraordinar nu se întâmplă, afară de faptul că am pierdut singurul tren de seară care trebuia să mă ducă acasă. Deaceia mă hotărîi să petrec noaptea în casa pădurarului din vecinătate. — Eră încă întunec besnă, când mă sculai spre a inspecta încă odată hoitul. Pădurarul, împins de curiozitate, ceru să mă însoțească, ceea ce pentru mine nu eră tocmai îmbucurător, însă cu toate acestea nu l-am refuzat. Din obișnuință el își luă arma cu alice cu el, și curând după aceea ne găseam tremurând de frig în fața ușii, unde ne cuprinse un întunec profund, cu zăpadă și ploaie; nici o umbră măcar nu se zărea despre dimineața ce urmă să vie. Dar abia ne depărtaserăm de casă cu vreo 150 pași, când auzirăm la un moment dat dinspre direcția unde zăcea calul, niște troznituri ca de oase mari sfărâmate. «*Es a medve*» (ăsta e ursul), suflă pădurarul de lângă mine cu vocea înecată.

Acuma ne oprim pe loc; în fața noastră troznesc oasele fără încetare. După ce îl instrui pe pădurarul cuprins de friguri, ca să rămână lângă rucsac și mantaua pe care o desbrăcasem, ca să se mai reculeagă — eu mă târîi înainte încet pe patru labe, fără a ține seamă de ploaie. După vreo ½ oră sosii în fine, complectamente ud, în marginea vâlcelei, unde auzii sfărâmările și ruperea oaselor dintr-o apropiere imediată. Întunecul eră însă atât de mare, încât nu se putea vedea nimic. Cu ochii, urechile și nervii încordați la extrem, rămăsei culcat cel puțin ½ oră în zăpada udă, cu capul în marginea vâlcelușei și încercând să pătrund întunecul cu ajutorul binocului meu. Si-

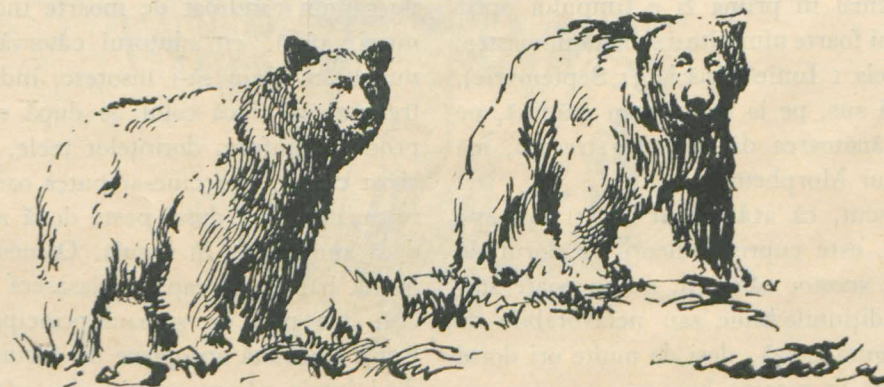
tuția nu eră deloc agreabilă, mai ales în această zăpadă udă și rece, care îmi ofereă ce e drept un așternut moale, dar și cam umed; iar de pe cerul înourat tot mai cădea zăpadă amestecată cu ploaie. Însfârșit, însfârșit începe să se crape de ziuă. Cenușie, semănând a lup, este umbra pe care încep să o disting în câmpul vizual al binocului. Este însă de mirat, ca un lup să poată rupe și sfărâma niște oase atât de puternice și cu așa ușurință — mă gândesc eu în mine.

Pe când lumina se răspândește din ce în ce mai mult pe orizont, pot distinge în fine că această umbră asemănătoare lupului, este capul și gâtul unui urs colosal, ce, șezând pe hoit, se înfruptă din acesta cu o poftă nestăpânită. Pulsul îmi bate mai puternic, încet îndreptez drillingul în direcția vânatului și vizez... nimic! Văd un perete cenușiu, dar nici o țință distinctă pe care să o pot prinde în viză. Mereu, mereu încerc să împreunez cătarea cu viza înspre omoplatul ursului, ce se află cam la 25 de pași în fața mea și pe care-l pot distinge acum cu ochiul liber. Privesc cu nerăbdare spre cer, nădăduind să apuc măcar o singură rază de lumină — încă 5 minute și atunci voiu putea trage. Când, deodată aud pe cineva suflând lângă mine: «*Löjjon, löjjon*» (trage, trage), gâfâie pădurarul care venise târîndu-se spre mine, cu glasul încă tremurând. Un ghiont nu prea amical în coaste este salutul și totodată și răspunsul meu, dar și ursul pare că ne-a simțit, căci în acelaș timp ospățul zgomotos este întrerupt — un sforăit adânc — și în momentul următor masa neagră s'a ridicat în patru picioare.

În aceeaș clipă bubue o armă lângă mine, și în săritură arunc un foc de glonț după ursul, care în secunda următoare se face nevăzut. Vă puteți închipui, că n'am uitat să mulțumesc milosului «salvator» al ursului, care pretindea că i-se slobozise cocoșul armei. În orice caz, legitimul meu necaz dură până la luminarea complectă, când începurăm să cercetăm terenul, fără nici un rezultat însă; ursul se alesese după toate probabilitățile, numai cu spaima. Aceasta a fost însă prima și ultima dată, că mi-am ales ca însoțitor la o așa excursiune, o companie iritabilă.

Ursul cu siguranță că ar fi fost al meu, dacă ași fi avut cu mine Mannlicherul meu cu lunetă, pe care l-am pierdut în timpul războiului. Așa însă mă mulțumesc să-i păstrez o amintire duioasă. Pe uriașul acela l-am mai simțit de câteva ori în toamna și primăvara următoare; însă de văzut nu l-am mai văzut niciodată.

(Va urmă)

CÂINII ÎMBĂTRÂNIȚI

de Carol Riske

UNT destul de cunoscute inteligența, fidelitatea câinelui, acestui tovarăș neprețuit al nostru, pe care omul încă din timpurile cele mai vechi a știut să și-l apropie și să-l facă supus scopurilor sale; azi noi întrebuițăm câinii pentru vânatoare, ca păzitori ai casei, în serviciul poliției, ca animale de tracțiune, în răs-

boiu pentru a găsi răniții, pentru a transporta muniții, a duce stafete, etc., etc. Putem deci afirmă ca sigur, că acest animal este un auxiliar indispensabil omului.

Și fiindcă în povestirea ce urmează este vorba de un prepelicar, să ne oprim puțin la această rasă. Acest câine nobil, de o inteligență cu adevărat uimitoare, a ajuns în mâna germanilor un adevărat fenomen: specialist ca câine de aret la câmp, baltă și pădure, el înlocuște azi pe copoiu, retriever și limier în diversele lor atribuțiuni — ba este și un câine de apărare, care își pune viața în joc pentru a-și apăra stăpânul amenințat.

Iarna pe un frig siberian, prepelicarul se aruncă la primu semn bucuros în ochiul de apă desghețat, aportând rața împușcată care altfel ar fi fost pierdută; vara, pe o căldură înăbușitoare, el caută neobosit miriștele și porumburile, de dimineața și până seara, cu toate că setea îl doboară. În pădure, el urmărește după urma de sânge ceasuri întregi iepurele și vulpea împușcată, prinzându-i, omorându-i și aportându-i apoi dela distanțe kilometrice.

Dar care este în general mulțumirea vânătorului, față de tovarășul său care a îmbătrânit servindu-l?

Bietii câini bătrâni! Câți din ei se bucură la bătrânețe de o pâine de grație, de o pâine de miserie, după o viață plină de devotament, de dragoste, de sacrificii față de stăpânul, care acum nu se mai sinchisește de ei? Cei mai puțini stăpâni se milostivesc abia de a da câinelui o pâine de grație; și dacă i-o dă, bietul animal primește această pâine amară adesea fără nici un pic de dragoste și recunoștință pentru serviciile aduse în tinerețe, ci mai mult ca pentru a îndeplini un fel de obligație morală supărătoare. Cei mai mulți însă îl gonesc pe sărmanul moșneag de acasă, din momentul ce nu-i mai poate servi, sau îl dau hingherilor, sau — ceea ce este preferabil — se îndură să strice un foc pe el. Acesta este omul!

Maestrul Hegendorf, al cărui tratat despre dresajul prepelicarului universal și-a câștigat o faimă mondială, tinzând să puie în umbră chiar metoda de dresaj par force preconizată de Oberländer — adevăratul inițiator al mișcării pentru crearea prepelicarului universal și care a murit acum 3—4 luni — ne povestește cum, găsindu-se odată la o vânatoare de rațe iarna cu un moșier cunoscut, acesta

împușcă o rață care căzuse în apa desghețată a iazului unei mori, pe unde vânau. Tovarășul comandă câinelui său să aporțeze rața, însă Hegendorf, văzând gerul grozav care domnea, încercă să-l oprească, arătându-i că animalul s'ar putea îmbolnăvi. Dar moșierul îi răspunse cu dispreț: «Ah, câinele rămâne câine; de ce a ținut javra să se facă tocmai câine?» Un așa om fără pic de suflet nu merită să aibă un câine bun, care să-l servească cu credință. Hegendorf încheie în cartea sa, cu următoarea definiție: «Am putea aproape să exclamăm: Caracterul omului se poate defini după modul cum își tratează câinele!»

Să căutăm să fim mai miloși față de prietenii noștri, cari nu pot să se apere și să se plângă în contra nedreptăților ce-i facem să sufere; să ne îndurăm de ei atunci când îmbătrânesc, și să ne amintim de clipele fericite pe cari ne-au ajutat să le trăim; să fim oameni și să ne gândim că și animalul are suflet și simte orice durere și nedreptate, întocmai ca și noi.

Redau mai jos povestea tristă a unei cățele de vânatoare îmbătrânite, care și ea se bucură din partea stăpânului ei — un moșier bogat, în familia căruia pensionarea animalelor epuizate era tradiție — de o pâine de grație amară, căci era urgisită și disprețuită de toți ai casei, cărora le sta în drum acest animal acum nefolositor, dar care totuși era atât de dornic de o alintare, de o vorbă bună.

Povestea aceasta am cules-o din cunoscuta revistă cinegetică germană «Wild und Hund», și doresc ca să găsească un ecou și în inimile vânătorilor noștri, înduioșându-i la fel cum m'a înduioșat pe mine.

TRADIȚIE

de L. Bollow — Kliphahn

După ce noul inspector dela Roeskilde își luase serviciul în primire și pași în dimineața următoare peste curtea moșiei, se pomeni la un moment dat cu un câine, care venea din dosul grajdului mânjilor spre el — încet, ezitând și uitându-se cu precauție în jurul lui. Atunci omul se oprî, pentru a lăsa pe animal să se apropie. Pe când examină cu plăcere corpul nobil și capul expresiv al cățelei de rasă prepelicar german stropit, pasul ei deveni din ce în ce mai șovăitor, cu cât se apropia mai mult, și se putea observa că nu urmează decât unei puteri lăuntrice inconștiente, căreia ea nu avea puterea de a se împotrivi. Werner Braun se aplecă și chemă cățeaua. Degeaba. La 5 pași de el ea stătea nemișcată, iar nasul adulmecă tremurând de emoție mirosul străin, emoția îi biciuia sângele până într'atâta, încât vinele apăreau ca niște sfori sculptate, pe cap, piept și picioare. Ochii ei luceau strălucitori și umezi spre el, exprimând frică și un dor atotstăpânitor — o rugămintă mută. Atunci omul își continuă încet și prudent drumul, pentru a nu gonî câinele, și trecu curtea moșiei, îndreptându-se spre aleea de castani.

Pe când soarele aruncă reflexe strălucitoare și tremurânde pe nisipul brun și moale al drumului, producând acea lumină ciudată de verde-smaraldiu și auriu, particulară numai aleelor de castani foarte bătrâni, încântător de frumoase — lumânările albe ale castanilor răspândeau mirosul lor, iar de prin livezi și câmpuri venea parfumul îmbătător și dulce al milioanele de serradella, lupine și trifoi. În mersul său Braun se gândi la câine, și nu putea înțelege cum de este posibil, ca în mijlocul acestei libertăți nemărginite un animal să poată avea astfel de ochi plini de dor, cari nu erau decât expresia unei dureri adânci sufletești. El întoarse capul și văzu cățeaua la 5 pași în dosul lui, adulmecând încă și cu ochii plini de dor ațintiți asupra lui. Braun își menținut tactica: se făcu că nu o vede și își continuă mersul. Ajungând la căruțe, îl întrebă pe un argat, de cățea. «Da, domnule inspector, aceasta este Juno, bătrâna cățea de vânătoare a stăpânului nostru. Acuma s'a epuizat și nu mai are voie să meargă la vânătoare, căpătând pâinea de grație. Dar nimeni nu se mai ocupă de ea, și trebuie să doarmă în grajdul cailor. În castel nu mai are voie să intre. Intotdeauna când vine un inspector nou, sau un secretar nou, sau o menajeră nouă, ea încearcă mereu, dacă nu se milostivește cineva de ea. Așa un animal are și el inimă și îl întristează faptul, că nu-i dă nimeni o vorbă bună. Vizitii nu se ocupă de ea, iar noi argații n'avem timp». Spunând acestea, argatul duse mâna la șapcă și îndemnă caii săi danezi, la drum. Inspectorul plecă. Pâinea de grație — vasăzică asta eră. Servindu-și stăpânul vrednica cățea îmbătrânise, ea care odinioară eră ținută ca un copil răsfățat, ea care se culcă lângă căminul din odaia de fumat, și sub scaunul stăpânului în sufragerie, și pe blana de urs alb din fața patului în dormitor. Și fiindcă îmbătrânise, a trebuit să-și schimbe locul cu grajdul de cai. Fidelitatea ei a fost recompensată cu infidelitate, iar dragostea ei cu o pâine de grație lipsită de recunoștință. Lui Werner Braun îi eră rușine în fața acestui animal. Cât de nemernic și de mic la suflet este omul!

Când ieși a doua zi de dimineață din casă, Juno ședeă în fața ușei. Jocul de ieri se repetă; ea îl urmează pas cu pas, fără a se lăsa însă atinsă cu mâna. Intâmplarea îi veni lui Braun în ajutor. În fața ușei hambarului el scăpă cheia cea mare, în momentul când voi să încuie.

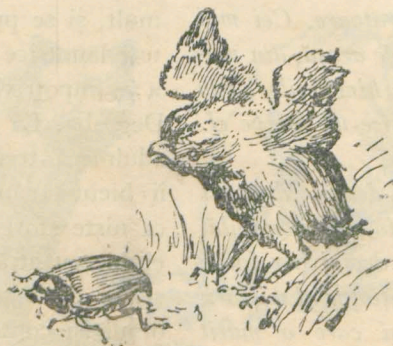
Cățeaua se repede și o aporțează. Acuma vraja s'a rupt, iar prietenia s'a încheșat. Bravul câine părășit și-a gășit un stăpân nou.

* * *

Trei ani au trecut de atunci peste Roeskilde. Bătrânii castani și-au aprins din nou lumânările lor sclipitoare de flori, iar balsamul îmbătător și dulce de început de vară se împărăștie din nou peste pământul a căru vegetație se apropie de copt. Werner Braun pășește, pentru ultima oară peste câmpurile din Roeskilde. Măine trăsura va trebui să-l ducă pentru ultima oară la gară — iar de acolo va plecă spre noua sa sferă de activitate. Luându-și rămas bun, ochii săi priviră spre pământul ce fusese încredințat până acum îngrijirii lui, și care de aci înainte va fi cultivat de un altul. De un altul, de un străin. Și în momentul acesta gândurile lui se opriră asupra unui punct, care-l umplea de durere dejă de mai multe săptămâni. Juno! Ce se va face buna cățea bătrână, când își va pierde din nou stăpânul? El încercase să cumpere animalul dela proprietarul castelului, dar aci întâmpină o rezistență la care nu se așteptase. În castel se ținea la «tradiție»! Și aceea cerea, ca animalele epuizate să capete «pâinea de grație». Braun îndrăznise să protesteze contra acestei concepțiuni, vorbise de «o formă fără cuprins», care eră o cruzime față de animal — degeaba. Atunci știu, ce aveă de făcut. Eră crud, dar totuș mai suportabil decât ideea de a ști cățeaua bătrână într'o nouă singurătate, cuprinsă de o nouă durere față de pierderea stăpânului ei.

El grăbi pașii. Ajuns în pădurea de lângă baltă, o puse pe Juno să se culce la pământ. O ultimă privire dure-roasă în ochii credincioși și bruni ai câinelui... apoi căzu împușcătura. Lovită în inimă — s'a isprăvit. Două ore i-au trebuit lui Werner Braun, până ce sapa adusă își împlini datoria, până ce groapa i se părù destul de adâncă spre a culcă în ea cățeaua, pentru somnul de veci. Și nu-i eră rușine de lacrămile, ce-i curgeau peste fața-i arsă de soare.

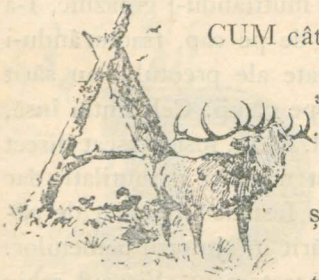
O jumătate de an mai târziu, fapta aceasta își găsi săvârșirea la judecătorie. Fostul inspector dela Roeskilde, Werner Braun, fu condamnat pentru «deteriorare de obiect» la 250 mărci amendă. Braun plăti bucuros cei 250 mărci. «Tradiție», gândi el pe când ieșia din judecătorie, «tradiție»... sârmană, bătrână Juno!

O S U R P R I Z Ă

— SCHIȚĂ —

de George Scioșteanu

CUM câteva săptămâni m'am întâlnit cu un bun prieten și tovarăș de vânatoare, care eră foarte supărat și cât m'a văzut, m'a și luat în primire...

— Prietene, bine că te întâlnesc, să-ți spun și ție. O! asta-i culmea! Nici în Patagonia nu s'ar fi putut întâmpla așa ceva! Inchipuește-ți grozăvie! Ah! dar e o adevărată crimă!... Și când te gândești că o încurajează autoritățile, când te gândești că se petrece chiar sub ochii lor și cu banii lor!...

— Dar ce-i dragă, ce ți-s'a întâmplat? Lămurește-te. Mă sperii!...

— Ai dreptate. E de speriat. O astfel de grozăvie!...

— Ce grozăvie frate, spune?

— Ce grozăvie? Ai să vezi îndată. Ai să auzi și o să rămâi trăznit!

Dar cum se poate atâta lipsă de suflet... de omenie??!...

— Spune odată, despre ce e vorba, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă mai pisă, că-mi pierd răbdarea și plec.

— Da, dragă, îți spun numai decăt. Iartă-mă că te pisez, cum foarte bine ai spus, fără să ajung la chestiune. Ei, ce vrei? Sunt zăpăcit! Țineam atât de mult la el!... Sărmanul meu tovarăș! Dacă ai ști cum a sfârșit-o... O! ce grozăvie! Dumnezeule, ce grozăvie!

— Iar ai început cu grozăvia?...

— Scuză-mă, dar sunt atât de supărat și indignat, că nu mai știu unde mi-e capul!...

— Deocamdată, pe umeri; cel puțin așa-l văd eu. Ei și acum pentru că te-am încredințat că tot îl mai posezi, povestește-mi despre ce e vorba, că m'ai făcut curios. Ce ți-s'a întâmplat?

— Cea mai mare nenorocire! Am pierdut pe... vai! sărmanul! oh! ce grozăvie!

— Iar?... Ei, eu te las, că prea ești grozav pe ziua de azi!...

— Scuză-mă, scuză-mă, te rog nu te supără. Nu mai știu ce spun și nici ce fac... Înțeleg: te torturez văitându-mă, fără să-ți spun despre ce este vorba. Dar am să te lămuresc îndată și ai să-mi dai dreptate.

— Bine, să te-aud, sunt numai urechi.

— Știi pe Flaimuc al meu?

— Care Flaimuc, dragă?...

— Ei care? Flaimuc. Ce te faci că nu-l știi? Dar cine nu-l cunoaște în București? O sărmanul! Sărmanul! Ce groză...

— vie! Iar?!... Plec.

— Nu, nu! Te rog. Stai! Cum îți spuneam: Am pierdut pe Flaimuc.

— Ei, și? Pentru asta te vaiți atâta?! Dar, cine eră acel Flaimuc scump?

— Cine? Cel mai bun prieten, cel mai scump tovarăș. Singura ființă pe lume care mă iubea cu adevărat, care mă iubea până la sacrificiu...

— A, înțeleg: Cineva din familia ta. Se schimbă chestiunea.

— N'ai spus rău: Așa este. Aproape cineva din familia mea. Flaimuc, eră câinele meu de vânatoare.

— ?!!

— Te miri? Ai rămas mofluz! Vezi? Nu-ți spuneam eu? ...Așa-i că-i grozav! Te uiți la mine cu ochi largi, întrebători. Da, da, chiar așa e; l-am pierdut pe Flaimuc. Și acum tocmai mă duceam la...

— Ia, ascultă amice, îi zic eu, — te-ai arătat la un medic? Caută-te. Ești în mare pericol. Pentru ce atâta zbrucium și tevatură? L'ai pierdut pee... zii pe nume... peee..., cum dracu-i ziseși?

— Flaimucel.

— Așa: Flaimucel. Foarte bine. Măine o să-l găsești. Dai o publicație la gazetă, promiți recompensă mare și peste o zi, două, te pomenești cu el plocon. Și gata tocana! Pentru asta nu e nevoie să înnebunești.

— Păi tocmai aici e nenorocirea, că nu l-am pierdut...

— Cum? Ce aiurezi? Nu mă pisași până acum că l-ai pierdut...

— Păi da l-am pierdut, dar nu l-am pierdut așa...

— Ce ești nebun prietene? L-ai pierdut, dar nu l-ai pierdut... ce însemnează asta?

— Sigur! Nu l-am pierdut așa cum înțelegi tu...

— Dar cum?

— Mi-a murit!... Așa l-am pierdut.

— Bată-te potca! Dar ușor te mai exprimi. Puteai să îmi spui dela început: Mi-a murit câinele de vânatoare.

— Da! prietene dragă, mi-a murit sărmanul, în niște chinuri îngrozitoare.

— Ei cum așa? Eră bolnav?

— Ași, nu. Mi l-au otrăvit mizerabilii.

— Otrăvit? Nu mai spune!

— Da! otrăvit. Așa a murit bietul Flaimuc al meu. Sărmanul! Ce câine înțelept! Rău mai îmi pare tovarășe! Mă crezi? Am plâns!... Se crește așa de greu un câine și se dresază atât de anevoie! Eu îl crescusem, eu îl dresasem. Și-mi ieșise câine, nu jucărie.

— Bine dragă, dar cum? Cine, ți-l'a otrăvit?

— Hengherii.

— I-ai văzut și nu te-ai repezit la ei...

— Nu i-am văzut. M'am pomenit însă cu el, că i-a înțepenit gura și i-a rămas căscată. Și nici nu mă mai cunoaște. L-am mângâiat, i-am dat lapte, pe gât... Nimic! Peste vreo 7—8 ceasuri a murit. Acum l-am trimis la Facultatea de medicină Veterinară să-i facă autopsia, să vedem, ce fel de otrăvă i-au dat. Hai și tu, dacă vrei, tot suntem pe Bulevard,... doar scoborîm cheiul...

Pentru că eram liber îl însoții. Dar la Facultatea de Medicină Veterinară d-l profesor dr. *Udrischy* îi pusese alt diagnostic: «*Turbare-mută*»,... și-l dăduse alături la Institutul Antirabic, să-i facă autopsia.

Ne-am prezentat deci la Institut să-i vedem creerul.

— Hei drăcia dracului, strașnică surpriză! Auzi: Turbare mută? Dar de unde? Nu, nu, imposibil: Nu e adevărat. E otrăvit. Ce, nu știu eu?

— Sigur că știi, îl tachinai eu. Tu ești *doftorul doftorilor*, Vezi mai bine interesează-te, câte serii de injecții ai să faci...

— Zăău?... Doamne ferește! M'ai știi?... O fi și asta. Amicul meu se'ngălbenise, își șterse fruntea de sudoare și-mi zise:

— Hai să mergem mai repede. Poate că o fi fost și turbat. Asta mai îmi trebuia. Vai! ce surpriză plăcută!...

În curtea Institutului «*Profesor doctor Victor Babeș*» lumea forfotea prin toate părțile. Femei, bărbați, copii și chiar copilași mici de piept așteptau să le vină rândul, la injecția dureroasă, dar salvatoare.

Din toate unghiurile țării și din toate clasele sociale sute de oameni își părăsiseră gospodăriile și veniseră să-și salveze viața. Cu mare greutate putem să străbatem prin mulțimea care năpădise, pe scări și prin culoare, cu sutele.

În sfârșit ajungem până la doctor; un tânăr înalt, brunet, cu ochi largi, inteligenți, cu sprâncene îmbinate și trase par'că cu cărbunele și cu mustața rasă. Ne primește cu multă bunăvoință și cu o amabilitate și delicateță rară, ne consultă, dându-ne toate lămuririle. Este tânărul medic Ionescu Demetru, care ne conduce în laboratorul de alături, unde vedem creerul însângerat al sârmanului Flaimuc. Într'adevăr el fusese turbat, așa cum ni se comunicase și dela Facultatea Veterinară.

Amicul meu a îngălbenit și mai rău și tremură vargă...

— Grozavă surpriză, tovarășe, nu mă așteptam...

Dar tânărul medic îl întrepruse cu glas blajin:

— Te-a mușcat, d-le?

— Nu m'a mușcat, dar m'am jucat cu el, i-am băgat mâna 'n gură și m'a zgâriat ușor cu dinții, acum vreo săptămână...

Doctorul examinează degetul cu zgârietura care se mai cunoaște încă și-i zice:

— Veți face injecțiile, timp de 14 zile câte 2 pe zi. Azi începem cu prima. Nu vă feriți—nu sunt dureroase.

— Dar sunt sigure? N'am-venit prea târziu d-le Doctor?

— N'aveți grije, a-ți venit când trebuie.

Și 'ntimp ce-l injectează ne povestește: Avem foarte multe cazuri. Turbarea s'a întins groaznic în țara noastră și mai ales în Capitală. Vedeți câtă lume face injecții. Cred că în privința turbării suntem întâia țară pe glob. În Franța sau în Anglia, trec ani până să se ivească un caz. Și atunci e un adevărat eveniment. La noi sunt sute, dacă nu chiar mia de cazuri zilnic.

— Se'ntâmplă să moară cineva din cei injectați, doctore?

— Nici unul. Afară numai dacă nu a venit prea târziu la injecții, când virusul rabic a ajuns la creeri. În modul acesta am avut câteva cazuri, bine înțeles foarte rare, din cari două foarte importante în vara asta.

Și'n timp ce pacienții trec unul câte unul la injecții simpaticul doctor Ionescu Demetru cu farmecul și căldura vocii sale blajine povestește 'ncetișor:

— În vara asta am avut 2 cazuri mortale, în următoarele împrejurări: Bătrânul *Preot Dragnea* în vârstă de 60 de ani și încă un sătean, ambii din comuna *Bivolța-Teleorman*, au sucombat după a 14-a zi de tratament. Și iată cum:

Ne-au fost aduși împreună cu alți 6 săteni, tot din aceeași comună, mușcați de un lup turbat. Lupul ieșise în fața părintelui *Dragnea* care se duse să-și despiedice caii, ca să plece cu ei acasă seara. Cum avea și un mânz,

lupul când a ieșit din pădure s'a repezit la mânz să-l sfâșie. Părintele *Dragnea* a făcut imprudența să alerge în ajutorul mânzului, să-l scape. Lupul însă a lăsat mânzul și s'a năpustit asupra preotului mutilându-l groaznic. I-a rupt nasul și i-a sfâșiat pielea de pe cap, fracturându-i și craniul. La strigătele disperate ale preotului au sărit încă 6 inși cari erau la muncă pe câmp. Cel dintâi însă, a avut aceeaș soartă ca și preotul, căci a fost mușcat direct de creer. Și ceilalți șase au fost mușcați și mutilați, dar nu le-a zdrobit craniul. Lupul a fost ucis imediat de pădurarii cari aveau arme și au sărit în ajutorul oamenilor. A doua zi imediat au venit la tratament. Virusul rabic la animalele sălbatece este și mai puternic. Părintele și săteanul au murit după a 14-a zi de injecții.

A fost cea mai scurtă incubatie cunoscută. *Inocularea virusului rabic a fost făcută direct în creeri* și cu toată superioritatea tratamentului, destul de bine cunoscută și în străinătate, după metoda marelui nostru savant profesor dr. Victor Babeș, bieții oameni n'au putut fi salvați. Ceilalți mutilați deasemeni la față, dar la cari n'a fost atins creerul prin mușcături directe, au putut fi salvați și sunt complect sănătoși.

— Extraordinar, doctore; ați mai avut vreun caz analog?

— Da. Acum 3 ani. Deși pe oameni i-am salvat. Atunci 12 ciobani au fost mușcați tot de un lup turbat, împreună cu numeroase vite. Toate animalele mușcate (oi, cai, vaci, etc.) au murit de turbare la diferite perioade de incubatie, variind dela 4 săptămâni până la un an. Numai cei 12 ciobani cari au urmat tratamentul au fost salvați și sunt sănătoși și astăzi.

Dealtfel pot să vă spun că metoda de tratament anti-rabic a mult regretatului savant prof. dr. Victor Babeș este superioară tuturor celorlalte metode și se aplică cu cel mai mare succes în *Japania, China, Germania*, aici la *București*, la *Iasi*, etc.... dând rezultate desăvârșite, fiind una din cele mai mari glorii ale medicinei și o mândrie a noastră.

Cazurile de moarte ale preotului *Dragnea* și a săteanului sunt excepționale, întrucât mușcăturile au fost făcute *direct în substanța cerebrală*.

Singurile cazuri mortale se întâmplă la acele persoane cari vin prea târziu la tratament, sau nu vin de loc.

Tratamentul antirabic trebuie instituit cât mai repede, după infecțiunea probabilă, iar rana cauterizată imediat.

Secțiunea Antirabică face parte din *Institutul dr. Victor Babeș* și se compune dintr'un serviciu de laborator, o crescătorie de iepuri și cobai, cu cari se fac experiențe și un serviciu clinic pentru tratarea pacienților.

— Aveți personal mult doctore, că pacienți aveți cu duiumul...

— Da avem. Personalul superior, care-i compus de d-l dr. Sever Bobeș și dr. Demetru Ionescu, adică subsemnatul, ajutați de personalul inferior.

I-am mulțumit d-lui doctor, pentru gentilețea și amabilitatea sa și pe la orele 11, am părăsit Institutul dr. Babeș, eu, cu plăcerea de a fi petrecut câteva clipe în anturajul simpaticului medic, iar prietenul meu la fel, exceptând bineînțeles grija și neplăcerea cei pricinuiată cele 14 zile de injecții duble și mai ales moartea iubitului său prieten și tovarăș de vânatoare «*Flaimuc*».

DESPRE JUPUIREA VÂNATULUI

de Const. A. V. Popescu

DE câte ori nu am văzut cu ocazia vreunei vânători sociale, câte un domn ținând într'o mână o vulpe sau un alt vânat cu blană, în cealaltă mână câte un pol, doi și rugându-se ba de pădurar, ba de vreun bătaiaș: «Fi bun frate, jupoai-o!»

Nu vreau să zic deloc, că fiecare vânător *trebuie* să-și jupoaie singur vânatul împușcat, dar dacă înțelege acest lucru, atunci este numai în folosul lui. «Domnul cu vulpea în mână» mai sus amintit, este foarte ridicol în ochii unui vânător, fiindcă prea seamănă a brânzoiu. Afară de aceea, jupuind vânatul la iuțeală — între două bătai — se prea poate întâmplă ca să se strice blana, spre ex., se rupe coada pe la mijloc. Iar o blană de jder, de vulpe etc., reprezintă o valoare, care orișicum e păcat să o distrugi. Jupuirea vânatului, ca și scoaterea intestinelor vânatului mare util, sau orișice muncă vânătorească, nu este deloc o rușine; ci din contră, îi șade bine oricărui vânător, dovedind și prin aceasta că-și pricepe meseria — deci nu e brânzoiu.

Vânătorului dela țară, care vânează mai mult singur, i se poate întâmplă, că fiind abia intrat pe teritoriul său de vânătoare, să împuște o vulpe, un jder etc. Dacă știe să jupoaie, va atârna vânatul de o cracă și-l va jupui, punând apoi foarte comod blana în rucsac și continuându-și plimbarea. Dacă însă nu știe să jupoaie, ori este nevoit să poarte vulpea până seara, sau să meargă acasă în căutarea cuiva, pe care să-l roage: «Fi bun frate, jupoai-o».

Jupuirea vânatului nefiind deloc un lucru greu, poate că va fi de folos colegilor vânători mai tineri, dacă voiu descrie cum se jupoaie *vânătorește* vânatul. Căci țaranii, jupuind miei sau alte animale de-ale lor, fac acest lucru prea complicat. Spre exemplu: Fac o gaură în piele, undeva la picior și apoi suflă în ea, până se umflă ca un balon. Aceasta ar avea scopul de a despărți pielea de carne, dar de acest procedeu nu e nevoie. Afară de aceasta, ei mai lucrează mult și cu cuțitul în decursul jupuirii, ceea ce nu se face la vânat, ca nu cumva să se taie, sau să se străpungă blana.

Vânatul stricător cu blană, cu excepția ursului și a bursucului, adică lup, râs, vulpe, pisică sălbatecă, vidră, nurec, jder, dihor, etc., se jupoaie în modul următor:

Vânatul se atârna cu capul în jos, de un cârlig puternic, fiind legat cu sfoară de un picior, în așa fel ca să se poată deslegă ușor și legă sfoara de piciorul celălalt, atunci când am terminat cu unul. Adică se pune piciorul într'un laț. După aceea tăiem pielea picioarelor dinapoi pe partea dinăuntru cu un cuțit mic (briceag), dar bine ascuțit, începând dela degete, prin talpă și până spre anus. Pielea

se desparte de picior numai cu ajutorul mânei și fără cuțit, care se întrebuițează numai la jupuirea degetelor sau mai bine zis pentru a tăia degetul la ultima încheietură, așa că unghiile să rămâie în blană. Terminând cu picioarele dinapoi, com crăpă și pielea celor dinainte dela degete până la piept, și le jupuim la fel. Apoi crăpăm pielea începând dela anus și continuând dealungul părții de jos a cozii, sau numai până la mijlocul ei, sau cum e mai bine, până la vârful. În primul caz, desfacem pielea până unde este crăpată și apoi apucăm coada jupuită cu mâna dreaptă, iar partea nejuuită cu cea stângă, sucind-o apoi până ce iese vârful cozii din blană. Aceasta trebuie făcut cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să se rupă blana dela coadă. Mai bine este să crăpăm pielea până la vârful și să o despărțim cu degetele de coadă. Ultima metodă mai are și avantajul, că se usucă mai repede coada și așa stufoasă și, putându-se întinde mai bine, are și un aspect mai frumos.

Terminând cu coada și cu cele patru picioare, punem cuțitul la o parte și împingem blana cu ajutorul degetelor mari până spre cap. Unde se desprinde mai anevoie, o împingem cu vârful degetelor împreunate. Dacă vânatul este prea gras, atunci untura dela burtă se poate da la o parte cu briceagul. Dealtfel nu e nevoie de cuțit, fiindcă pielea se jupoaie lesne și trebuie băgat numai de seamă ca să o tragem în mod egal de jur împrejur.

Ajungând la urechi, pipăim bine cu degetul rădăcina lor și le desfacem cu cuțitul de cap, rămânând în locul lor numai o gaură rotundă. De aci tragem blana cu mâinile până la ochi, o întindem bine și tăiem binișor pielea deasupra ochilor. Lucru principal este, atât aci cât și la urechi, ca să apăsăm tăișul cuțitului bine înspre cap, ca nu cumva să rămână bucăți de blană pe acesta. De aci înainte jupuim tot cu mâinile, ajutând doar cu cuțitul la colțul gurii, până ce blana nu mai e prinsă de corp, decât la vârful nasului. Atunci tăiem și pielea nasului, astfel ca să rămâie pe blană, atunci când terminăm cu jupuirea.

Dacă pe piele au rămas bucățele de carne, le curățăm binișor cu briceagul, apoi întindem blana pe scândură, cu părul înspre partea dinăuntru. Mărimea scândurii variază după mărimea blănii. Spre exemplu pentru blăni de vulpe, care nici ele nu sunt la fel de mari, ne facem o scândură de cca. 180 cm. lungime, având lățimea jos de 30 cm. și sus de 10 cm. Scândura trebuie să fie giluită, iar dungile ei rotunjite.

Pe o scândură de această mărime se pot întinde și blăni de pisică și vidră. Pentru vânat mai mare sau mai mic, formăm scânduri după nevoie.

Trăgând blana cu părul înăuntru pe scândură, fixăm pielea botului cu un cui mic de dunga de sus a scândurii; tot așa batem un cuișor și de capătul pielii fălcii de jos, ca să nu atârne. Cuiele le batem numai atât cât este necesar

ca să țină blana, deci nu prea mult. După aceasta întindem bine blana pe scândură, însă nu exagerat, deoarece prin aceasta negreșit că o mărim, dar i-se strică și calitatea. Tot așa o batem și jos la mijloc, cât și deasupra la rădăcina cozii, cu ajutorul unor cuișoare, ca să rămâie întinsă. Pentru ca pielea picioarelor și a cozii să nu se sbârcească în decursul uscatului, tăiem panglici de hârtie atât de late, cât este partea de piele respectivă, și le lipim de partea interioară (aceea care a fost către carne) a picioarelor și cozii. Pielea fiind udă, hârtia se lipește bine de ea, așa că pielea extremităților va rămâne plană.

Iarna când nu sunt insecte, iar nici pielea nu intră în putrefacție din cauza căldurii, nu este nevoie de o conservare a ei. Este suficient ca să o punem la un loc răcoros, unde mai străbate și aerul, până ce se usucă. Vara însă, sau toamna (blana de vidră e bună și vara) frecăm pielea sau o presărăm bine cu cenușă cernută prin ciur, și cu aceasta o conservăm și o apărăm de insecte. A pune sare pe blană nu e bine, deoarece o facem prea higroscopică, și se va muiă de câte ori e timpul ploios, chiar și după ce a fost tăbăcită.

Așa lăsăm blana 2—3 zile pe scândură, adică până e aproape uscată. (Nu însă până ce se întărește, deoarece după aceea se întoarce foarte anevoie pe dos). Luând-o atunci de pe scândură o întorcem, fiindu-i astfel acumă părul în afară. O curățim de sânge încheșat etc., îi netezim părul cu o perie, și fixând-o ca și mai înainte pe scândură, o păstrăm așa până ce se usucă complect. Apoi o luăm jos de pe scândură și o păstrăm atârnată într'un local aerisit, până ce o ducem la tăbăcit, sau o vindem

Ursul și viezuele se jupoaie la fel ca și celelalte răpitoare cu acea diferență că i se crapă pielea și dealungul burți până spre bot, astfel că blana jupuită nu va forma un fel de țevă, ca la celelalte răpitoare, ci se va întinde plană. Dealtfel și aci trebuie să rămâie atât unghiile cât și botul etc., pe blană. La jupuirea lor, mai ales a viezuelui trebuie să lucrăm mereu cu cuțitul, deoarece între piele și carne se află o pătură de grăsime, care nu se desprinde lesne. Blana jupuită o întindem pe un perete sau alt obiect potrivit, fixând-o cu cuie. In ce privește restul o tratăm ca și blana răpitoarelor, numai că o lăsăm cu părul în jos, până ce se usucă bine.

Pielea vânatului util reprezentând o valoare mai mică și fiindcă nici nu se folosește ca blană, nu e nevoie ca să o jupuim cu unghii, bot etc., cu tot. O crăpăm dealungul burții până sus, iar pielea picioarelor numai până la întâia încheetură, unde o despărțim printr'o tăietură de jur împrejur de restul pielii extremității. Urechile însă, trebuie să rămână în piele. Cerbul, căpriorul se jupoaie mai lesne, porcul mistreț însă numai despărțind pielea de grăsime, tăietură cu tăietură.

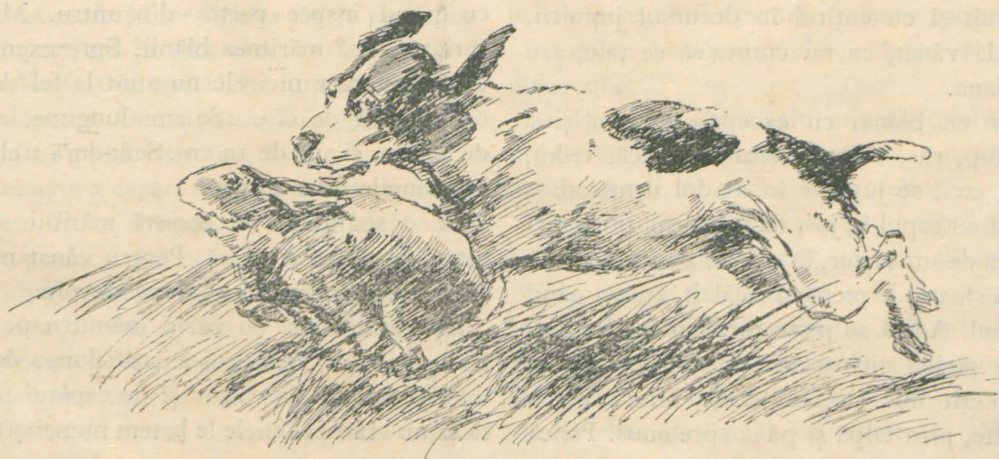
Fiindcă acest vânat se împușcă și vara, pielea întinsă trebuie curățită bine de carne și presărată bine cu cenușă, din care punem câte un pumn și în urechi, deoarece aci ouă muștele cu predilecție.

Tot așa se jupoaie și iepurele, însă pe cât se poate cu tot cu blana de pe cap.

Spre a învăța jupuitul, e bine să facem mai întâiu o probă cu vreun vânat, a cărui blană nu este de valoare; spre exemplu un iepure, o veveriță, etc., sau chiar vreun animal domestic tăiat.

Deoarece orice fel de piele de vânat, fie cu blană sau nu, reprezintă o valoare oarecare, e păcat ca să o distrugem. Una, că o sustragem astfel industriei, care face din ea lucruri folositoare, alta că pierdem și noi direct. Blana de iepure este plătită cu 30—40 lei. Din părul ei se fac cele mai fine pălării de păslă, iar vopsită se întrebuintează la diferite blănuri pentru decorarea costumelor femeiești. O vulpe costă cca. 1500 lei, un jder, o vidră 3—4000 lei. Așadar, păstrând blănile — chiar să nu avem nevoie de ele — le vindem și acoperim o bună parte din spezele cheltuite cu vânătoria.

Acî doresc să amintesc că și blănile de pisici domestice vagabonde, împușcate în timpul iernii, dau o blană ușoară, caldă și mai trainică ca cea a pisicii sălbatece. Vopsită negru, sau în altă culoare, ea este destul de frumoasă. Pisica nefiind scârboasă, e foarte bună pentru învățarea jupuitului. Dealtfel «scârba» numai unui vânător-duduiie îi șade bine. Din parte-mi, eu jupoi chiar și câini, făcând din pielea lor o piele foarte trainică de bocanci. Câinele este cu mult mai delicat decât lupul, care are un miros urât de hoit — totuș îl jupoi cu multă plăcere, numai să fac rost de mulți!

DESPRE CÂINII DE VÂNĂTOARE

de Ötöös Balázs
Szödrákos-Ungaria

1. Introducere.

În Ungaria există proverbul: «Vânătorul fără câine e însuși câine». Că acest proverb are dreptate, poate judecă fiecare vânător care e nevoit să vâneze fără câine, mai cu seamă dacă vânează la vânat mic. Nu se poate închipui o vânătoare la prepelițe, la potârnihi, la becaține, fără un bun prepelicar! Câinele caută, pontează vânatul găsit, noi îl sculăm, îl împușcăm și dacă nu-l ne-

merim mortal și vânatul rănit se refugiază, îl punem pe prepelicar pe urma lui, care îl urmărește, îl prinde și ni-l aduce.

Fără un câine bun, ni se pierde de multe ori și vânatul mare. Câți vânători nu rănesc o căprioară, un cerb sau un porc, care o ia la fugă; dar nelăsând mult sânge pe urmă, nu-l poate urmări — și totuși sârmanul se prăpădește! Dar dacă avem un câine care ține urma vânatului mare rănit, îl luăm de curea, sau îl lăsăm liber, îl punem pe urma vânatului rănit și acesta nu pierde fără folos.

A-și dobândi un câine bun, e lucru greu chiar și în țările unde creșterea și dresajul câinilor de vânătoare se află la un nivel înalt. Cu atât mai greu trebuie să fie în România, unde câinele de vânătoare de pur sânge nu e prețuit, unde vânătorii nu se ocupă cu creșterea și dresajul câinilor, unde până mai deunăzi n'au existat încă Uniuni pentru prăsirea câinilor de rasă pură, unde până acuma nu s'au aranjat expoziții și curse de câini de vânătoare, cari sunt cele mai prielnice mijloace de a ne dobândi cunoștințe în ceea ce privește câinii de vânătoare; unde chiar și în timpul de față cetim în fiecare număr al *Revistei* acuzări, că legea favorizează prepelicarii și alți câini de vânătoare față de copoi.

Dar începând o epocă nouă în vânătoarea română, nu e departe timpul când fiecare vânător va fi profund convins, că vânătoarea nu poate fi executată în mod corect, cum o pretinde spiritul modern, fără câini buni. Și dacă vânătorii se vor fi convins că acest tovarăș de vânătoare e indispensabil, atunci va străluci și steaua câinilor de pur sânge de vânătoare.

Știința despre câini, numită *Kynologie*, este o știință care pretinde multe studii teoretice și practice și nu fiecare vânător e în stare — din lipsă de timp — sau a altor mijloace — ca să se dedeă acestor studii. Dar dacă citește din când în când câte un articol despre această chestiune, totuși poate dobândi cunoștințe, cel puțin atâtea, ca să fie la curent.

Această știință, pornită din Anglia și (mai ales în ceea ce privește dresajul) dezvoltată în Germania, și-a luat drumul spre răsărit.

În Ungaria ea își avusese «epoca de aur» pe la sfârșitul veacului trecut (timpul de înflorire al prepelicarilor englezi), dar pe la începutul acestui secol ea adormise din nou. Tocmai în anul când izbucnise războiul mondial, începî o nouă epocă în Kynologia ungară. Fără a fi lipsit de modestitate, trebuie să declar că eu am fost acel pionier, care trezisem din somn prin articolele mele continuate în ziarele de vânătoare, pe vânătorii amatori de câini. Luptam în favoarea Uniunii Prăsitărilor de Câini, fondasem cu ajutorul a câtorvâ prieteni o Uniune pentru prăsirea prepelicarilor (și fusei vice-președintele acestei uniuni); făcusem propagandă ca să aranjăm expozițiuni și curse de câini de vânătoare. Și iacă, că în timp de zece ani am ajuns acolo, ca în fiecare an să avem 5—6 expoziții canine, nu numai în Capitală, ci și în alte orașe; avem 2—3 curse de prepelicari și 4—5 curse de câini de vizuină; nu poți găsi în Ungaria un vânător inteligent, care să n'aibă un câine de vânătoare de pur sânge cu pedigriu autorizat de Uniuni, și care să nu ia parte la expoziții și curse.

Ce vă importă pe voi, tovarășii mei de vânătoare de dincolo de hotare, că: 1) ce fel de progrese face kynologia unei țări, pe care voi o considerați ca inamică; 2) ce fel de interes am eu ca să vă scriu aceste rânduri și 3) ce drept am eu ca să mă pun în fruntea voastră și să vă conduc spre o stare mai modernă, în ceea ce privește vânătoarea și creșterea câinilor de vânătoare?

Iacă răspunsul meu:

1) V'am dat un exemplu, că în scurt timp se poate face kynologia. Ba și mai curând și mai ușor la voi, căci aveți legi de vânătoare mai bune ca noi. 2) N'am nici un folos material, dacă mă ascultați, dar simt că e datoria mea ca să vă fiu de ajutor, să învăț pe acei cari sunt mai puțin versați ca mine în această privință și cari vor să învețe. 3) Sunt de neam ungar — boanghen, cum zici tu român neaș — dar m'am născut în țara ta, în Regat, așa dar că cu toate că tu mă consideri un irident, un inamic, ași fi fericit, dacă v'ași putea ajuta în această privință. Dar aveți voi oare nevoie de ajutorul meu? Cred că da! Citesc cu hărnicie fiecare număr al *Revistei*, și pe când citesc articole despre vânat, despre vânătoare, despre balistică, scrise cu știință corectă, citesc articole despre câini cari întotdeauna au oarecari lipsuri. Dar nici nu poate fi altfel. «Les commencements sont difficiles». Și voi vă aflați în ceea ce privește kynologia, încă la început! Să nu-ți fie rușine, că trebuie să înveți dela un străin! Dacă, citind articolele mele ai o astfel de impresie, gândește-te că sunt pământeanul tău, din acel motiv, că m'am născut în țara ta.

În articolele cari vor continua în *Revista*, mă voi ocupa dearândul de prăsirea câinilor (împerecherea rațio-

nală și creșterea cățelilor), cu dresajul și cu întrebuințarea câinilor la vânatoare. Cu toate că proverbul latin are dreptate când zice: «Brevis esse laboro: obscurus fio», totuși aci în coloanele Revistei nu pot desluși cu deamănuntul aceste chestiuni. Trebuie să mă mulțumesc dând directive scurte. Cine vrea însă să se ocupe mai detaliat de aceste chestiuni, aceluia îi recomand cartea mea «Despre câinii de vânatoare, creșterea și dresajul lor», care va apare în limba română și ungară. Deși această carte e destinată pentru «Școala de brigadieri de vânatoare Dr. Gh. Nedici», totuși e atât de detaliată, că fiecare vânător va găsi în ea tot ceea ce dorește. Cine are însă ceva de întrebat și nu poate să aștepte până va apare opera susnumită (care e deja la tipărit), sau nu găsește încă ceea ce dorește, să se adreseze cu întrebările sale la redacția Revistei și îi voi da răspuns în coloanele acestui organ. Sunt gata cu mare plăcere ca să-i răspund și prin scrisoare particulară, dacă cineva mi se adresează direct. Il rog însă — având în vedere circumstanța, că am o corespondență întinsă cu vânătorii din patru țări — să adauge 20 lei pentru mărcile de răspuns. Ii dau gratis sfaturi despre creșterea și dresajul câinilor, precum și de unde, dela cine își poate cumpăra un câine de origină bună, fie cățel, fie deja dresat.

2. Prăsirea câinilor de vânatoare.

Sunt vânători, cari posedând o cățeală de origină obscură, o împerechează cu un etalon de pur sânge și crescând cățeii, zic că «au prăsit!».

Asta nu e prăsilă!

Alții au o cățeală de pur sânge și o împerechează cu un câine de pur sânge, dar de altă rasă.

Nici asta nu e prăsilă!

Iar alții, având o cățeală de origină curată, sunt mulțumiți să o împerecheze cu un câine de asemenea de pur sânge, și chiar de aceeași rasă.

Nici asta nu e prăsilă!

Ce este dar prăsila?

Prăsila câinilor de vânatoare e împerecherea a două exemplare *omogene*. Adică, amândouă exemplarele să fie de aceeași rasă și să aibă strămoși prăsiți conform regulilor prăsirii; acești ascendenți să fie fiecare în parte un câine ireproșabil, cu astfel de calități pe cari le dorim să le avem și la descendenții ce voim să prăsim, să creștem. Nu e destul dacă părinții direcți sunt câini buni, căci dacă printre strămoși — până la 6—7 generații — se află un singur individ care nu era bun, se poate întâmpla în baza atavismului (regulele moștenirii), ca descendenții prăsiți de noi să semene în ce privește calitățile vânătorești, tocmai cu acest individ nedorit. Inșă nici asta nu e destul. Părinții pot să aibă cele mai bune calități, pot fi de cea mai bună origină și cu un lung șir de ascendenți de prima clasă, și totuși se poate întâmpla ca descendenții lor să nu devină câini buni! Cum?

Cine vrea să prăsească o rasă de câini, trebuie să cunoască această rasă pe deplin în ceea ce privește calitățile ei interioare, precum și pe cele exterioare. Fiecare rasă animală se divide în linii, în familii cu calități divergente una de alta. Așadar, dacă voim să prăsim câini buni,

trebuie să cunoaștem și calitățile caracteristice liniilor în chestiune, și a familiilor, adică linia dominantă a sângelui acestora; ba trebuie să cunoaștem și potențialul individual al animalelor de prăsilă, de a-și perpetua calitățile.

Să luăm un exemplu din practică.

Prepelicarul german cu părul scurt e cel mai talentat câine de vânatoare. Precum știm, această rasă ne dă indivizi cari sunt prepelicari, par excellence, adică de întrebuințat numai la vânatul mic. Dar găsim la această rasă și câini universali, adică astfel de exemplare cari se pot întrebuința în consecința calităților lor moștenite din moși-strămoși, nu numai ca prepelicari la vânatul mic, dar chiar și ca limieri la vânatul mare. Dacă voim să dobândim un material universal, atunci nu ne va fi de ajuns ca să împerechem indivizi, cari au pedigriu autorizat, cari sunt de rasă pură, ci trebuie să împerechem astfel de exemplare, cari din generație în generație își au origina din strămoși universali.

E drept, că prin dresaj putem planta în prepelicari chiar și calități cari nu se aflau la strămoșii lor, dar totuși trebuie să aibă cel puțin o înclinație naturală, de a-și dobândi calități noi. Calitățile câștigate prin dresaj, devin după un șir de generații înclinație naturală, adică urmașii se nasc cu înclinația de a putea dobândi niște calități pe cari strămoșii lor nu le posedau. În timpul de față însă, o astfel de experimentare e de prisos, de oarece putem găsi material bun, care devine fără multă osteneală universal.

Dacă voim să prăsim, să avem în vedere următoarele:

1. *Ambii părinți să fie de origină nedubioasă, curată sau, cum se zice: de pur sânge.* Câinii de pur sânge sunt matriculați în matricolul Uniunii pentru prăsirea acelei rase. Asta ne-o dovedește pedigriul autorizat cu sigiliul Uniunii.

Da, se poate întâmpla — ceea ce putem observa de multe ori — că chiar un descendent al unui câine de pur sânge și unul de origină obscură, ba chiar un câine care nu aparține vreunei rase de câini de vânatoare, să iasă un câine bun. Dar s'ar înșelă amarnic acel vânător, care ar prăsi cu acest câine, chiar dacă ar fi un câine excelent, căci tocmai în consecința atavismului se poate întâmpla, ca toți descendenții lui să semene cu bunicul sau bunica nedorită.

Ar trece oare vreunui prăsitore de cai de pur sânge prin gând, ca să împerecheze calul său de pur sânge cu un cal care nu este de pur sânge — chiar dacă acesta ar fi din întâmplare un individ mai frumos, sau mai iute decât calul său de pur sânge? Regulele prăsirii cailor sunt valabile și pentru prăsirea câinilor.

2. *Ambii părinți să fie descendenții unor astfel de câini, cari ne-ar corespunde și nouă, cari au avut acele calități pe cari dorim să le dobândim la descendenți.*

Vom lua și aici în ajutor matricola. Câinii cari au fost buni, n'au rămas ascunși. Posesorii lor îi aduceau la expoziții, la curse și câștigau premii cu ei. Acești câini sunt matriculați în matricola «Câinilor de utilitate, sau universali». Cu cât mai mulți strămoși au fost premiați la curse, cu atât mai mare garanție vom avea, că și descendenții lor — dacă le dăm un dresaj rațional — vor deveni «câini de utilitate».

3. Dar să nu ne mulțumim cu faptul, că printre strămoși găsim mulți indivizi premiați. *Cu cât mai des găsim în pedigriu un singur strămoș excelent, cu atât mai mare garanție vom avea, că sângele lui dominant se va moșteni și la descendenți.*

Din acest motiv, vedem pedigriuri în cari s'a executat o împerechere cu indivizi de o rudenie foarte apropiată (Inzucht), ba chiar și incesturi. Astfel de incesturi sunt inevitabile, când voim să ameliorăm o rasă, dar să fim precauți, căci incestul ne aduce succese bune, dar are și consecințe neplăcute (albinism). Să împerechem deci exemplare sănătoase, cu ochii de culoare închisă, cu oasele bine dezvoltate, cu un organism zdravăn și rezistent. Când vom observa însă primul grad al albinismului (ochii de culoare deschisă, oase debile, etc.), să nu mai continuăm, ci să introducem un individ cu sânge nou, adică să reîmpropătam sângele.

4. *Cele mai importante calități la un câine de vânatoare sunt de sigur cele interioare, adică calitățile vânătorești; dar ar fi lucru greșit, dacă am neglija calitățile exterioare: frumusețea, proporția oaselor, etc. Căci: «Mens sana in corpore sano!» In zadar avem un câine cu calități vânătorești de prima clasă, dacă construcția corpului nu e cum ar trebui să fie. De ex.: dacă pieptul lui nu e destul de adânc, dacă coatele picioarelor de dinainte sunt lipite de piept sau din contră, dacă sunt prea slabe, dacă picioarele dinapoi nu sunt bine angulate, — atunci câinele nu e rezistent, ci obosește în scurt timp și nu-l putem întrebuința. Dacă e mic, slab, are debile, atunci de asemenea nu suportă oboseala și nu poate purta și aduce iepurele.*

Cunoștința exteriorului câinilor e în sine un studiu important și întins. Dacă ași vrea să mă ocup de el cu deamănuntul, ar trebui să umplu mai multe coloane.

Recenzarea exteriorului o putem învăța la expozițiile canine, unde un jude complezant ne poate explica amănunțit, ce fel de exterior posedă câinele nostru, sau cum ar trebui să fie.

Niciodată să nu facă un prăsitör începător experimente, căci și-ar pierde cumpătul văzând urmarea nereușitei. Dacă nu e versat în această cunoștință, să ceară sfaturi dela specialiști. Astfel de specialiști sunt membrii, conducătorii Uniunilor pentru prăsirea câinilor, deci îi poate găsi prin Uniune.

(In timpul de față există o «Reuniune Regnicolară a Prăsitörilor de Câini» în Cluj, str. Matei Basarab No. 6. O altă Uniune pentru prăsirea foxterrierului există în Arad, sub conducerea renumitului kynolog S. Kováts Sándor, care e însuși un prăsitör de foxterrieri de primul rang).

5. Să ducem cățeaua la câine în a noua zi dela începutul ivirii sângelui. E total de ajuns, dacă o împerechem de două ori, și dacă se poate cu un interval de 24 ore între cele două împerecheri. Cățeaua fecundată trebuie să fie alimentată cât mai bine, dar nu este permis să fie foarte grasă (este destul, dacă nu i se văd oasele coastelor), căci altfel va fătă foarte greu, ba poate muri chiar. Dacă cățeaua însărcinată e prea grasă, atunci căței n'au loc ca să se desvolte. «Alimentație rațională, aer și mișcare». Astea sunt cele trei lozinci, pe cari trebuie să le avem

în vedere. Dacă cățeaua zace toată ziua, toată noaptea pe culcuș, va avea greutatea la fătat. Să o luăm cu noi la plimbare, sau, dacă ne aflăm în timp de sezon, să o luăm la vânatoare, dar totuși să nu o supunem la sforțări exagerate.

Sarcina durează 9 săptămâni, adică 63 de zile. De multe ori se întâmplă ca să fete cu 2—3 zile mai curând. Să lăsăm cățeaua să fete în pace, căci dacă o neliniștim, se poate întâmpla, ca de frică că-i luăm căței, să se tragă aproape de tot de căței și să-i înăbușe. O cățea sănătoasă, tratată în mod rațional în timpul sarcinii, va fătă regulat fără greutate.

Să nu-i lăsăm cățelei mai mult de 5—6 căței. (Eu las chiar și 10 căței, dar îi hrănesc din prima zi în mod artificial). Lăsând mulți căței, fără a-i hrăni artificial, rămân toți debili. Să alegem pe acei căței, cari sunt mai mari, mai dezvoltați și a căror culoare ne corespunde. (Căței braci germani, de culoare sură (Schimmel), se nasc cu culoarea albă și cu pete maron. Culoarea sură se ivește mai întâiu pe picioare — la 12—14 zile abia). Dacă căței sunt braci germani, trebuie să le scurtăm coada. Asta o putem face chiar în ziua nașterii; cu cât mai curând, cu atât mai bine. La aceasta procedăm în modul următor: Tăiem coada cu un foarfece așa, ca restul să rămâie atât de lung, ca să ajungă până la jumătatea spațiului dela tulpina cozii și până la genunchi, să rămână așadar atât de lungă ca să acopere partea sexuală a câinelui dezvoltat. N'avem trebuință de nici un fel de medicină pentru a provoca încetarea curgerii sângelui, căci mama le linge rana, care se vindecă curând.

Alimentarea cățeilor, dar și a cățelei e foarte importantă, căci dacă nu-i hrănim în mod corespunzător, dobândim cretini, cu boala englezească. Alimentul să conție cât mai mult din cele trei vitamine. (A = vitamin crescător; B și C = vitamin indispensabil pentru susținerea sănătății).

Cel mai bun dintre aceste vitamine conține laptele crud. (Laptele fiert își pierde vitaminele). Vitamina B conține drojdia. (Să dăm din când în când câteva grame de drojdie mamei). Multe vitamine conțin untura de batog; de asemenea și zarzavaturile crude.

La etatea de 7—8 săptămâni despărțim căței de mamă. După despărțire, să-i scăpăm de limbrici cu o medicină prescrisă de medicul veterinar (Santonină). (Cu o săptămână înainte de fătat să dăm și cățelei această medicină, chiar de are sau n'are limbrici, căci de multe ori nu observăm limbricii, dar cățeaua și căței totuși au limbrici).

Boala cea mai primejdioasă, care amenință căței și chiar și câinii mai bătrâni ce n'au trecut prin această boală contagioasă, este râia. Dacă câinele e de altfel zdravăn, bine nutrit și rezistent, el suportă această boală primejdioasă, fără urmările ei înfricoșătoare. De multe ori se întâmplă, ca un câine atins de această boală, însănoșându-se să-și piardă mirosul și se poate întâmpla chiar, ca să rămână toată viața lui fără miros.

Jigodia e o boală contagioasă, care se răspândește prin infecție, ba și «volat in auris». Când ne plimbăm cu câinii noștri, să-i ținem întotdeauna legați, să nu le permitem ca să se împrietenească cu câinii vagabonzi, să nu-i lăsăm să hoinărească prin sat, sau prin oraș, și să nu ne ducem cu ei în localități, unde se află câini atinși de această boală.

Această boală atinge pe câine numai odată în viața lui. Rareori se întâmplă ca să fie infectat și a doua oară. Cu cât este mai bătrân câinele atins de această boală, cu atât e și primejdia mai mare, că va muri.

Există și medicamente preventive contra acestei boale. Se vaccinează un ser cățeilor tineri sănătoși, sau în primele zile dela apariția boalei. Rezultatul depinde de robustitatea câinelui, de ser și de istețimea medicului care aplică vaccinul.

Cățelul despărțit de mamă să aibă un culcuș cald, dar nu în apropierea sobei — și aceasta nu din motivul că își pierde mirosul, după cum zic unii, ci ca să nu se mole-

șească. Un câine moleșit nu poate fi tovarășul vânătorului. Câinele tânăr să petreacă cât mai mult timp în soare, în aer, să aibă un tovarăș cu care să se poată jucă și să alerge cât mai mult, ca să i-se întărească mușchii și oasele și să i-se desvolte plămâni.

Să fie cât mai mult printre oameni, mai ales în apropierea stăpânului său. Să se obișnuească din tinerețe cu gândul, că el aparține unui stăpân, care îl iubeste și căruia el îi este subordonat. Cu cât ne ocupăm mai mult de câinele tânăr, cu atât mai mult i-se dezvoltă inteligența și va fi mai târziu — în timpul dresajului — un câine înțelegător și inteligent.

INTÂMPLĂRI DE VÂNĂTOARE ȘI DE VOIAJ IN SUMATRA ESTICĂ

(URMARE)

de C. A. Eberle

DUMINICĂ 8 Decembrie. Nu e vânt, dar un mare curent de valuri; vaporul alunecă cu putere dela dreapta spre stânga. In timpul mesei se pun în aplicare pentru întâia dată scările de furtună. Mâncăm cu mare poftă. După masă ceva ploaie.

Suntem la 5°40 lat. N. 83°29 long. E. Distanța parcursă este de 268 mile maritime.

Luni 9 Decembrie. Dimineața ploaie, timp posomorât. Vaporul alunecă. Am văzut o becațină sburând.

Marți 10 Decembrie. Timp ca ieri; la 12 suntem la 5°42 lat. N. 93°53 long. E. Distanța parcursă este de 309 mile maritime și după amiazi pe la 3 se arată vederii coasta estică a Sumatrei (Atschin). Pe Atschin se vede întâiu un far, apoi un cap păduros. Vaporul merge în spre insulele Pulo-Rondo și Pulo-Way, pe urmă își îndreaptă cursul spre vârful nordic al Sumatrei, care este foarte puțin înalt și se numește *Point-Diamant*.

Scena coastei e admirabilă, bogăția vegetației care împodobește pământul și acopere dealuri și coline, e de nedescris. Păduri dese de palmieri puternici, diferite feluri de arbori de pâine, manolii și alții se împreunează și formează o întregime care nu poate fi străbătută. Marea pare ba albă, ba verde opală, ba albastră și neagră, acolo unde e mai cu seamă adâncă.

Miercuri 11 Decembrie. La amiazi, ora 12, suntem la 4°59 lat. N. și 98°5 long. E., parcurgând 265 mile maritime. La ora 3 trecem regiunea Deli din Sumatra, care este viitorul nostru teren de vânătoare și la vederea

căruia inimile noastre încep să bată mai tare. Noi suntem depărtați de el cu 40 mile maritime. Peisajul se caracterizează printr'o pătură galbenă de aburi, ce ies din mlăștinile Mangerioie; în fund se înalță munții Battaka, locuințele triburilor independente.

Urmând înainte cursul sud-estic, ne rămâne în dreapta insula nelocuită și stâncoasă Farras, iar vaporul își continuă călătoria prin golful Malakka dealungul insulei malaice, unde apare pe rând farul de pe One-Fatham, farul insulei Pisang, precum și înalta și păduroasă stâncă Karimon. Noaptea înaintăm încet, deoarece este foarte întuneric și plouă tare. Multe insule mici, lipsite de faruri, îngreunează mersul vaporului și deaceia trebuie sondat necontenit. Marele vuet produs de necontenita sondare, care se face drept deasupra cabinei mele, nu mă lasă să dorm toată noaptea.

Joi 12 Decembrie. Inspre orele 6 încetă ploaia, în stânga vaporului se vede coasta Malakka, care este numai din păduri de kokos, și ici-colo câte un munte printre ele. In apă se învârtesc în cerc delfinii. Coasta ne rămâne toată ziua în față. Deoarece urmă să ajungem mâine dimineață la Singapora, unde mulți pasageri se coboară, se servi din porunca căpitanului seara un dineu splendid. După aceasta urmă pe podul de promenadă un bal. O parte din pod se prefăcù pentru acest scop în sală de bal, iar părțile deschise se închiseră cu pânză. Incăperea închisă eră decorată cu gust cu steagurile tuturor națiunilor, și o sută de lumini electrice în toate colorile lumina ca ziua locul unde se dansă vesel la o temperatură de 30°.

Seara, înspre ora 9, ajunserăm la insula păduroasă Ajax-Schoals, unde un mic vapor care aveà pe bord un pilot și mosafiri de bal, ne ieși înainte. Acì ancorarăm pentru

a așteptă ziua. Vaporul aduse și poșta pentru pasageri. Pentru noi sosi o invitație la Tiffin pentru ziua următoare dela consulul german Atschi, care voi să ne facă cunoșcuți, la Clubul Internațional, cu cei mai însemnați nimrozi din Singapura. Dimineața o pornirăm de vreme printre insule și bănci de coral acoperite cu apă, apropiindu-ne de intrarea îngustă a portului, care este format în stânga de insula Singapura și în dreapta de insula Bakang-Mati.

Intrarea îngustă de aproape 100 m. este foarte frumoasă. Ambele insule au dealuri și sunt bogate în vegetație. Pretutindeni se văd vile cu coloanele lor albe printre verdeață, iar printre ele răsar bordeele indigenilor, cari își zidesc locuințele de preferință pe malul mării sau în mlaștină. Cam timp de 10 minute drumul ne duce printre cele 2 insule, apoi privirea se deschide, în urma înconjurării colinei păduroase St. James — spre începutul noului port, care se întinde în partea stângă în formă de jumătate de potcoavă, pe când pe partea cealaltă, pe Bakang-Mati, se vede un sat mai mare malaic și turnătoriile de zinc din Singapura. Orașul, în lungime de 4 mile, e situat pe malul sud-estic al unei insule mici, de 27 mile lungime și 14 mile lățime, așezată în fața peninsulei malaice. Pământul roditor la culme produce toate produsele arhipelagului est-indic. Minele produc renumitul zinc de Singapura. Imprejurimea, compusă din jungli, nu e lipsită de plăgile lumii tropicale; ea este populată de tigri, porci ghimpoși, cerbi și maimuțe. Chiar Cobra Capella se vede pe aici de multe ori. In apa stătătoare a malurilor se găsesc aligatori și cleane.

Clima se poate numi excelentă, ținând cont că Singapura este situată aproape de Equator. Ploaia ce cade aproape zilnic micșorează căldura, pe când rada deschisă înspre sud-est lasă brizei intrare liberă. La ora 9 părăsim frumosul nostru vapor pe care am petrecut 18 zile, urăm celorlalți pasageri drum bun și ne suim într'o trăsură. Drumul dela port la oraș durează 20 minute. Căscioare dărâmate, tufișuri de mangrovi cu rădăcinile lor încrușișate și cu pământul mlaștinos ce furnică sub mișcarea miilor de ființe aquatice, ne dă o idee despre pădurile virgine. In fine ajungem în oraș, unde drumurile și străzile au umbră excelentă, și vegetația — din cauza deselor ploii — e admirabilă. In Singapura zărești pentru prima oară Chinezi, ale căror staturi musculoase și puternice se disting de ale arabilor cu picioarele lor lungi, și de ale singalezilor.

Descinserăm la hotelul Europa, situat în punctul cel mai frumos al orașului. Hotelul este zidit în stil indian, are odăi înalte aerisite în legătură cu odăi de băi, fără ferestre ci numai cu jaluții, și săli de mâncare deschise în toate părțile. Deasupra meselor sunt punkas, cari se pun în mișcare în timpul mesei și răspândesc o răcoare

plăcută. Serviciul îl fac pretutindeni chinezi tineri, iuți și curați, cari în hainele lor lungi de pânză și cu cozile lor negre atârându-le, fac o impresie destul de bună. Proprietarul hotelului este german de origină.

La orele 11 făcurăm d-lui consul Atschi o vizită, și ne duserăm cu dânsul la Clubul Internațional. Privești de pe veranda clubului, care se află pe malul mării și de unde se vede tot orașul, este feerică. Aici făcurăm cunoștință cu cei mai buni vânători, cari ne dădură informațiunile necesare despre tot ce trebuie să știm, precum și niște recomandățiuni către Sumatra. In club se află un admirabil cap împaiat al unui buhai sălbatec ce se găsește câteodată în India, și care are o dimensiune enormă. După ce luarăm dejunul, ne duserăm cu căpitanul nostru în strada malaică la un malaic bătrân — un fel de Hagenbeck est-asiatic. Acesta avea mai mulți papagali din cei mai admirabili, porumbei, rațe, urși, maimuțe, elefanți și trei tigri foarte frumoși, cari fuseseră prinși abia de câteva zile. Cele mai sălbatice bestii — mai ales o panteră neagră — făceau toate sălbătăciile posibile. Deacolo ne duserăm în grădina botanică *Tangliu*, care este una din cele mai frumoase grădini din lume și unde puturăm admira mii de plante tropicale și orchidee încântătoare. Aicea văzurăm pentru prima oară minunații palmieri în formă de evantaliu. Reîntorși în oraș, ne plimbarăm printre dughenile nenumărate ale chinezilor, admirând lucrul acestui popor harnic și inteligent. Ca mijloc de comunicație în oraș, sunt vreo 10.000 de iinrisckkas, cari sunt trase toate de către culii chinezi. Mai există trăsuri elegante, acoperite, cu câte 4 locuri, și trase de 4 ponii mici australieni. In oraș se găsesc pretutindeni locuri mari acoperite cu iarbă, pe cari englezii iubitori de sport le întrebunțează pentru tennis și croquet. Aceste locuri sunt foarte mult frecventate în toate zilele după prânz. După dineu ne duserăm în 2 iinrisckke la teatrul chinez și luarăm 2 bilete de rangul întâiu pentru 20 bani. Teatrul este un local uriaș construit în lemn, și eră până sub acoperiș înșesat de chinezi, dintre cari nici unul nu avea o altă îmbrăcăminte decât un pantalon de înotat. Căldura în local precum și mirosul acestei mulțimi de oameni, eră de nesuferit. Scena eră frumos decorată, iar costumele actorilor cusute bogat cu aur. Muzica, pentru urechi europene, eră... chinezească. Se jucă o dramă, care începuse de 2 zile și care trebuia să mai dureze încă 3 ore. Deoarece nu voiram să așteptăm sfârșitul, părăsirăm teatrul după ½ de ceas și ne duserăm acasă, unde ne răcorirăm cu bere gustoasă de Pilsen. Birtașului nostru îi plăcea mult o băutură bună și avea în pivniță 10 feluri de bere și 25 feluri de vin, printre cari și vinuri de Ungaria.

(Va urmă).

Art. 16. Comitetul este ales de Adunarea generală și anume se va alege din fiecare 10 membri ai Societății câte unul pentru comitet. Comitetul se întrunește ori de câte ori aceasta este necesar.

Art. 17. Reuniunea este obligată a organiza câte două expoziții anuale — dacă membri dispun de materialul de expoziție — dar întotdeauna în așa mod, ca una din expoziții să se țină la sediul Reuniunii.

Art. 18. Membrii biuroului sunt onorifici. Directorul administrativ al Societății nu primește nici o retribuție pentru munca depusă în interesul aranjării de curse, expoziții, etc., însă i se vor restitui toate spezele lui personale. Membrii biuroului sunt răspunzători de activitatea lor, atât în fața Adunării generale, cât și în fața comitetului.

Dacă dintre membrii biuroului (cu excepția Președintelui) cineva demisionează, comitetul are dreptul de a-l înlocui cu un alt membru ales din sânul său, până la proxima Adunare Generală. Membrii biuroului (prezidiul) nu au drept de vot.

Art. 19. Modificarea statutelor formează dreptul Adunării Generale.

INCHEIERE

Până ce «Reuniunea Regnicolă a Prăsitărilor de Câini din România» nu va avea destule fonduri pentru a putea exista de sine, va funcționa — cu o autonomie separată — ca grupul al IV-lea al Societății *Fauna*, «Societatea prăsitărilor de animale mici domestice», și până atunci va purta pe ștampila sa inscripția următoare: «*Fauna*», Secția IV.

CÂTEVA TERMENE VÂNĂTOREȘTI

de Coriolan Stoica, Cluj

Câinele stă. = atunci când prepelnicarul stă încrămenit și cu privirea fixă în fața vânatului până când stăpânul său îl face să se repeadă, sau îl cheamă (pontează, aretează).

Pointer = prepelnicar cu păr scurt; rasă engleză.

Setter = prepelnicar cu păr lung; rasă engleză.

Latră (clefăște) = se numește atunci când câinele află vânatul sau când dă de urma acestuia.

Dacă ține vânatul pe loc, atunci latră pe loc.

Țipă, chefește = copoiul, dacă află urma vânatului.

Ține urma = câinele, când nu se abate dela urma pe care a luat-o ci o urmărește.

Ia mirosul = copoiul, dacă de de urmă de vânat și pleacă lătrând pe urma lui.

Dresaj = a educa câinii de vânătoare pentru scopuri vânătorești.

Trecătoare = drumul, poteca pe care vânatul obișnuiește de regulă a o ține.

Semn de rană, păr de rană, sânge de rană = bucățile de os, de carne, părul julit de gloanțe și sângele care picură din rana vânatului rănit.

Ruptură, frântură = ramuri rupte (frânțe); însemnarea locului unde s'a găsit urma de sânge a vânatului rănit.

Bătăiași gonaci = oameni cari gonesc vânatul spre linia de pușcași.

Vânătoare la cerc = când vânătorii și gonacii amestecați înconjoară un teritoriu, în formă de cerc.

Vânat pribeag, vagabond = care nu are un adăpost stabil nici într'un teritoriu de vânat, și se află când ici când colo.

Pândă, pază = acel mod de vânătoare, la care vânătorul așteaptă ascuns apropierea vânatului, la o distanță la care să poată trage cu arma.

Loc de pândă, pază = ascunziș natural sau artificial, pentru vânătorul care stă la pază.

Contingent de vânat = numărul vânatului de pe un teritoriu de vânat.

Suflă = mistrețul infuriat, dacă-l atacă câinii.

Iși ascute colții = mistrețul, când în furia sa își ascute colții cei de dedesubt, de cei de deasupra.

Râmătură = locul pe care mistrețul l-a râmât.

Semn ceresc = semn înalt pe copacul de care cerbul și țapul de capră roșie își (freacă), sau își curăță pielea păroasă de pe coarne.

Se luptă = ursul, atunci când stă pe picioarele dindărăt și cu cele dinainte apasă și lovește pe dușmanul său.

Mormăe = ursul, furios sau în tihnă.

Timp oprit = în care o anumită specie de vânat, în baza legii de vânătoare, este oprit de a fi vânat.

Cocoș conducător = cocoșul care conduce un stol de potârnicchi.

Hoinărește = când vagabondează râsul și pisica sălbatică.

Vedetă = acea capră din turma de capre negre, care merge înainte în recunoaștere.

Șueră = capra neagră care conduce turma, șueră când vede, sau simte primejdia.

Turmă = mai multe capre negre laolaltă.

Iesire = acel loc unde vidra ese afară din apă pe uscat.

Șueră (flueră) = vidra când își cheamă perechea.

Coridor = ramificare ale viziunii de vulpe și viezure, care conduc la cotlon. Există un coridor de refugiu și un coridor de aerisire.

Poziție = locul desemnat vânătorului la vânătoare.

«*Bockbüchse*» = pușcă de vânătoare cu 2 țevi de glonț suprapuse dintre cari una țevă pentru alice, iar cealaltă ghintuită pentru gloanțe.

«*Drilling*» = pușcă de vânătoare cu 3 țevi; de obicei sunt cele 2 țevi deasupra pentru alice, iar cea dedesubt e ghintuită pentru gloanțe.

Doppelbüchsdrilling dreiläufer = toate 3 țevi pentru alice, 2 țevi deasupra pentru alice și țevă de jos pentru alice.

Bockbüchsfinte = o armă cu 2 țevi suprapuse, dintre care una pentru alice și una pentru glonț.

«*Hameerless*» = pușcă de vânătoare fără cocoșe (a căror cocoșe sunt ascunse în basculă).

«*Express*» = pușcă de vânătoare, care are două țevi laterale ghintuite adică numai pentru glonte.

Penetrație = puterea de pătrundere a alicelor.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Direcțiunea Școlii de brigadieri de vânătoare
«Dr. Gh. Nedici» din Sighetul-Marmației
No. 171/1926

PUBLICAȚIUNE

Cursurile Școlii de brigadieri de vânătoare «Dr. Gh. Nedici» din Sighetul-Marmației

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 10 Ianuarie 1927 se va ține examenul de admitere în această școală pentru candidații din Ardeal, Bucovina, Banat, la sediul Școlii Sighetul-Marmației, Str. Dragoș-Vodă No. 5, iar pentru cei din Vechiul-Regat și Basarabia în 3 Ianuarie la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcția Vânătoarei, București.

Candidații vor trebui însă să înainteze cel mai târziu până la 25 Decembrie 1926 Direcției școlii, cererile timbrate la care vor anexa în original toate actele prevăzute sub punctele 1-5, iar cele scrise în limba străină vor fi însoțite de traduceri legalizate de autoritățile publice.

Candidații vor trebui să îndeplinească următoarele condițiuni:

1. Să fie român sau cetățean român, dovedind aceasta printr'un certificat de naționalitate, eliberat de autoritățile administrative ale locului de domiciliu.

2. Să aibă o bună purtare și să nu fi suferit pedepse corecționale (penale) cari să-i fi ridicat drepturile politice, dovedind aceasta printr'un certificat în acest sens, dela aceleași autorități ca mai sus.

3. Să aibă vârsta de 18 ani împliniți și cel mult de 30 ani, dovedind etatea prin extractul de naștere; acei cari au vârsta mai mare de 21 ani, vor prezenta și actele doveditoare că au satisfăcut obligațiunile legii de recrutare.

4. Să fie absolvent a cel puțin patru (4) clase primare sau să aibă echivalența lor recunoscută prin certificatul de studii.

5. Să declare în scris că după terminarea cursurilor va servi cel puțin 5 ani în serviciul Statului sau particularilor unde vor fi plasați de Minister sau Uniunea Generală a Vânătorilor, dând declarație legalizată de autoritățile administrative și aprobată de părinții acelor cari nu au majoratul vârstei conform modelului de mai jos.

Examenul de admitere în școală va constă din două probe, una în scris și alta orală, în conformitate cu programa analitică pentru studiul a 4 clase primare.

Înainte de examen candidații vor fi supuși unui examen medical asupra constituției fizice, vederii și auzului.

Pe timpul cât va ține cursul, elevii vor primi rechizitele de studiu, internat, și hrana în mod gratuit.

La intrarea în școală fiecare elev este obligat să aibă următoarele efecte de corp: 3 cămăși, 3 ismene, 6 perechi ciorapi, 2 prosoape, 6 batiste, 2 fețe de pernă, 2 perechi ghete (bocanci) și 2 costume de haine. În decursul anului fiecare elev este obligat a-și face un costum de haine uniformă. Stofa și lucrul le va oferi Ministerul cu un preț redus, pe care însă fiecare elev va fi obligat a-l achita chiar și în rate, dându-se despre aceasta o obligațiune.

Cursul începe la 11 Ianuarie 1927, și durează până la 31 Decembrie 1928 (2 ani).

Candidații (elevii) cari vor părăsi școala din ori și ce motiv, sau vor fi eliminați precum și cei repetenți sunt obligați a restitui Statului cheltuielile suportate până atunci. Se va da o declarație în acest sens.

După închiderea cursurilor absolvenții școlii vor primi un certificat de absolvire și vor fi repartizați în serviciul Statului sau la particulari; unde vor face o practică de 2 ani. După această practică pe care va dovedi-o printr'un certificat al patronului, va fi obligat a se prezenta la examenul de Stat, indicat în ordonanța Ministerului de Domenii, iar acei cari vor reuși la acest examen vor obține diploma de brigadieri de vânătoare. Până la obținerea acestei diplome candidatul poartă titlul de stagiar.

Elevii cari nu vor obține media de absolvire, vor putea să se prezinte la examenul de corigență după 6 luni.

Declarația ce elevii urmează să anexeze la cererea de înscriere, se va face în modul următor:

DECLARAȚIE

Subsemnatul..... de.....ani, de profesiune..... domiciliat în comuna..... județul..... declar prin prezenta, că în cazul când voi fi admis să urmez cursurile școlii de brigadieri de vânătoare «Dr. Gh. Nedici» din Sighetul-Marmației, mă oblig a sta în permanență în internatul școlii supunându-mă regulamentului școlii, și mă oblig a face toate lucrările și practicile ce mi se va ordona, iar după absolvire primesc să depun jurământul de fidelitate și fac serviciul conform instrucțiilor și regulamentelor Direcției Vânătoarei, oriunde voi fi repartizat fără să întrerup serviciul timp de cel puțin 5 (cinci) ani. În caz de întrerupere, părăsire a cursurilor, precum și în caz de eliminare din școală, sau de repetență precum și în caz dacă părăsesc serviciul înainte de termen, mă oblig să restitui Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcției Vânătoarei, toate sumele de bani și obiectele ce s'au întrebuințat cu întreținerea mea în școală, considerând prezenta declarație ca o hotărâre cu titlu definitiv în fața instanțelor judecătorești și executive..... (localitatea)..... (data)

.....(semnătura)

Subsemnatul părinte (tutor) al d-lui....., deoarece nu are majoratul vârstei declar, că'mi iau întreaga răspundere pentru executarea celor stipulate mai sus.

..... (localitatea)..... (data)

.....(semnătura)

Data și liber semnată de d-l....., în fața noastră.
(Sigiliul și semnătura autorității)

IOSIF KOVACS

Directorul școlii de brig. de vânător.

MUZEUL DE VÂNĂTOARE NOUI DONAȚIUNI

Au mai subscris:

D-I D. D. Grigorescu, șeful Poliției oraș. Caransebeș . Lei 100

D-I Aurel Mircea, Președintele Societății Vânătorilor

«Diana» din Craiova . . . . . » 500

D-I Csaszar Gyula, Inspector de vânătoare al Jud. Treiscaune » 1000

Total. . . Lei 1600

Suma din urmă Lei 24.346

Total general Lei 25.946

Primăria Comunei Halmeu

No. 2328/1926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință generală, că în ziua de 9 Februarie 1927 la orele 12 a. m., se va ține licitație publică în localul Primăriei, pentru darea în arendă a teritoriului de vânat al comunei Halmeu, în estindere de 4800 jug. cadastrale, pe timp de 10 ani, cu începere din anul 1927.

Arendarea acestui drept se face cu aplicațiunea Art. 72-83 di Legea Contabilității publice, precum și a prevederilor legii pentru protecția vânatului.

Concurența va începe dela suma de Lei 2000, pentru fiecare an. Doritorii pentru a fi admiși la licitație vor depune anticipat o garanție provizorie de 20%.

Condițiunile speciale de arendare se pot vedea în fiecare zi de lucru la primărie.

Halmeu, la 9 Decembrie 1926, jud. Satu Mare.

Primar, (ss) Alexandru Coman

Notar, (ss) Leon Bârle

Primăria Comunei Lunga
No. 1233/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 27 Decembrie 1926 la orele 11 se va da în arendă prin licitație publică dreptul de vânat din raza comunei Lunga.

Arenda va avea durată de 6 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927. Prețul de strigare este 100 lei anual.

Licitarea se va ține la Primăria comunală în Lunga unde se pot vedea și condițiile de licitație.

Lunga la 25 Noembrie 1926.

Primar, (ss) *Papp* Notar, (ss) *J. Jancsó*

~ ~ ~

Primăria Comunei Șelaru
No. 660

PUBLICAȚIUNE

Noi, primarul comunei Șelaru din județul Vlașca, Având în vedere art. 8 și 14 din legea vânătoarei;

Publicăm spre cunoștința generală că, în ziua de 16 Ianuarie 1927 orele 10 a. m., se va ține licitație publică prin oferte închise în localul acestei primării pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe teritoriul acestei comune, proprietatea locuitorilor, aproximativ suprafața de 2788 hectare, dobândite prin împroprietăririle efectuate după cum se specifică mai sus:

1. La anul 1864 de jurîmprejurul comunei.

2. La anul 1919 absolut tot terenul dela punctele «Mărăcinetul» până în izlazul comunelor Glavacioc și Ștefan cel Mare și «Bulumetele» până în moșia Brătești întrucât toți locuitorii împroprietăriți în aceste locuri sunt obligați sub pedeapsa deposedării, a se strămuta în vatra noului sat Șelaru.

3. La anul 1919 dela punctele «Piatra», «Mocirla» și «Brăican».

4. La anul 1921—1926 dela punctele «In Mlăci», Puțul lui Niță, Crucea Popi, Piatra și în perimetri.

Termenul de arendare va fi de 3 ani cu începere dela data aprobării actelor.

Arenda anuală dela care va începe licitațiunea va fi de lei 1000, potrivit hotărîrii consiliului comunal luată prin deliberațiunea No. 6 din 13 Octombrie, a. c.

Concurenții vor depune odată cu ofertele și garanția care va fi egală cu 30% din prețul oferit.

Făcută astăzi 30 Noembrie, anul 1926.

Primar, (ss) *I. P. Radu* Notar, (ss) *T. M. Ciobanu*

~ ~ ~

PUBLICAȚIUNE

Pentru reîmprospătarea sângelui schimbăm, eventual cumpărăm iepuri vii din ținuturile mai îndepărtate, pentru județul Satu-Mare și Sălaj.

Mreajă pentru prins iepurii cumpărăm cu preț favorabil.

Cumpărăm 30 perechi potârniși vii pentru colonizare.

Ofertele le primim pe următoarea adresă:

Președintele Societății Vânătorilor Români Carei, jud. Sălaj, Pretura.

~ ~ ~

Primăria comunei Suramare
No. 1121/926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat pe teritoriul comunei Șuramare jud. Sibiu, se arendează pe timp de 10 ani dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decembrie 1936 pe cale de licitație publică, care se va ține în ziua de 10 Ianuarie 1927.

Prețul strigării este de lei 4.000 anual. Vadium 10¼. Licitarea se va ține cu observarea dispozițiilor art. 75 din legea asupra contabilității publice.

Condițiunile de licitație se pot vedea la Primăria comunală din Șuramare.

Șuramare, la 13 Noembrie 1926.

Primar, (ss) *Simon Lang* Notar, (ss) *O. Nemetz*

Primăria comunei Somoștelnic
No. 506/926

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului regulamentarea vânătoarei se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat ale comunelor Somoștelnic, Lăscud și Subpădure jud. Târnava-Mică se dă în arendă prin licitație publică pe timp de 6 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927.

Ziua de licitație va fi 30 Decembrie 1926 ora 11 a. m. în comuna Somoștelnic pentru toate trei comune.

Prețul de strigare este de 1000 lei pentru fiecare comună.

Doritorii de licitație sunt obligați a prezenta autorizația prescrisă la art. 13 din legea vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea la biroul notarial.

Licitarea se va face în conf. cu art. 72—83 din legea contabilității publice.

Somoștelnic, la 1 Noembrie 1926.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Giulvăz
No. 468/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al comunei Giulvăz jud. Timiș-Torontal de circa 3563 jug. cad. se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 10 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decembrie 1935.

Licitarea se va ține în biroul notarial din comuna Giulvăz în ziua de 4 Ianuarie 1927, la ora 10 a. m.

Prețul de exclamare va fi 10.000 lei, vadiul 10%.

Licitanții trebuie se fie prevăzuți cu autorizația prescrisă la art. 13 din legea vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial din comuna Giulvăz.

Giulvăz, la 22 Noembrie 1926.

Primar, (ss) *Bacșa Eftimie*

~ ~ ~

Notariatul Căpruța
No. 161/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință, că dreptul de vânat asupra teritoriului comunei Căpruța de 2600 jug.; Dumbrăvița de 2200 jug.; Groși de 1300 jug.; Bătuța de 700 jug., se va da în arendă pe 6 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decembrie 1932.

Licitarea va avea loc în ziua de 30 Decembrie 1926 orele 10 a. m. la Primăria comunei Căpruța, Plasa Radna, jud. Arad.

Căpruța, la 25 Noembrie 1926.

Notar, (ss) *Indescifr.*

~ ~ ~

Primăria comunei Albiș
No. 341/926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Albiș, jud. Bihor, se dă în arendă prin licitație publică prin strigări la 28 Decembrie 1926 ora 10 a. m. în localul Primăriei, pe timp de 6 ani.

Condițiunile de licitare sunt afișate la ușa primăriei.

Albiș, la 28 Octombrie 1926.

Primăria

~ ~ ~

Primăria comunei Mădăraș
No. 246/926

PUBLICAȚIUNE

Teritoriul de vânat a comunei Mădăraș, plasa Arded, jud. Satu-Mare, se va esarenda prin licitație publică în ziua de 15 Ianuarie 1927 la orele 11 a. m., în localul primăriei, unde se pot vedea și condițiunile de licitație în orișicare zi sub orele oficiale.

Mădăraș, la 12 Noembrie 1926.

Primăria

Primăria comunei Tinoasa
Plasa Târgu-Săcuiesc
jud. Trei Scaune
No. 1234/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 28 Decembrie 1926 la orele 11, se va da în arendă prin licitație publică, dreptul de vânat din raza comunei.

Arenda va avea durata de 6 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927.

Prețul de strigare 100 lei anual. Licitația se va ține la Primăria comunei în Tinoasa unde se pot vedea condițiunile de licitație.

Tinoasa, la 25 Noembrie 1926

Notar, (ss) I. Janc'o

Primar, (ss) Kondratt

~ ~ ~

Notariatul Cercual Șopteriu
jud. Cojocna
No. 792/926

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânatului se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat al comunei Delureni jud. Cluj de 601 jug. cad., se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 6 ani începând dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decembrie 1932.

Licitația se va ține în localul primăriei Delureni în ziua de 30 Noembrie 1926 la ora 2 d. m. Prețul de strigare este 1000 lei, vadiul 10%.

Licitanții trebuie să fie prevăzuți cu autorizația prescrisă la art. 13 din legea vânatului.

Condițiunile de licitare se pot vedea în biroul notarial din Șopteriu.

Delureni, la 30 Septembrie 1926.

Primar, (ss) Costin Aron

Notar, (ss) Indescifr.

~ ~ ~

No. 870/926

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat asupra teritoriilor de vânat ale comunelor Petrilaca Cuci și Sâniacob jud. Turda se dau în arendă prin licitație publică pe timp de 10 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927.

Zilele de licitație sunt: în comuna Petrilaca, la Primărie, 12 Ian. 1927, ora 9 a. m.; în comuna Cuci, la Primărie, 10 Ian. 1927 ora 9 a. m.; în comuna Sâniacob, la Primărie, 15 Ian. 1927, ora 9 a. m.

Doritorii de a lua parte la licitație sunt obligați a prezenta autorizația prescrisă la art. 13 din legea vânatului.

Prețul de strigare: Petrilaca 2000 lei; Cuci 500 lei; Sâniacob 500 lei.

Condițiunile se pot vedea în fiecare zi la biourul notarial între orele oficiale.

Prezentă licitație se va face în conformitate cu art. 72—83 din legea contabilității publice.

Cuci, la 27 Noembrie 1926.

Notar, (ss) Indescifr.

~ ~ ~

Primăria Comunei Vlădeni
No. 911

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința celor interesați că se va da în arendă, în baza legii cont. publice, art. 72—83, prin licitație publică, cu strigări (orale), terenul de vânat al comunei Vlădeni, jud. Brașov, în mărime de 5092 jug. pe timp de 6 ani, adică dela 1 Februarie 1927, până la 1 Februarie 1932.

Licitația se va ține în ziua de 20 Martie 1927, ora 9 a. m., în localul primăriei comunale.

Prețul strigării este de 2000 lei.

Vlădeni, la 8 Ianuarie 1927.

Notar comunal, Filip Vlădoiu

Primar, Gheorghe Bretin

Primăria comunei Fișcut
Plasa Vinga
Jud. Timiș-Torontal
No. 660/1926

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat pe hotarul comunei Fișcut cu teritor circa 3600—3700 jug. cad., se vinde la licitație publică în ziua de 31 Decembrie 1926 la primărie la orele 2 p. m.

Arenda se începe la 1 Ianuarie 1927 și expiră la 31 Decembrie 1932.

Prețul de strigare pe un an 4000 lei, vadiu 1000 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la Primărie.

Numai acei licitanți sunt admiși cari îndeplinesc prescripțiunile legii pentru protecția vânatului.

Fișcut, la 5 Noembrie 1926. Jud. Timiș-Torontal.

Primăria

~ ~ ~

Notariatul Cercual Dalboșeț
No. 1023/926

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al comunelor se va arenda prin licitație publică verbală, în zilele de mai jos, la primăriile respective pe 6 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927, până la 31 Decembrie 1932, după cum urmează:

I. Comuna Dalboșeț, la 20 Ianuarie 1927, ora 10 a. m. II. Comuna Lăpușnic, la 21 Ianuarie 1927, ora 10 a. m. III. Comuna Șopotul-Vechiu, la 20 Ianuarie 1927, ora 3 p. m. IV. Comuna Mocerîș, la 21 Ianuarie 1927, ora 3 p. m.

Prețul de strigare este. I. 500 lei; II. 1000 lei; III. 400 lei; IV. 1000 lei. Înainte de începerea licitației, licitanții vor depune în mâna primarului 10% din prețul de strigare.

Condițiunile sunt cele prevăzute în legea vânatului. Doritorii de a licita sunt obligați a prezenta autorizație de licitare, conf. art. 13 din legea vânatului.

Dalboșeț, la 30 Noembrie 1926.

Notar cercual, (ss) N. Bihoi.

~ ~ ~

Primăria comunei Pintic
jud. Someș
No. 926/926

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din L. P. V. se aduce la cunoștința publică, că teritoriul de vânat al comunei Pintic jud. Someș, se va da în arendă prin licitație publică, pe timp de 3 ani, începând dela 1 Ianuarie 1927 — 31 Decembrie 1929. Licitația se va ține la Primăria comunei Pintic, în ziua de 17 Decembrie 1926, ora 10 a. m.

La licitație numai acei reflectanți vor putea participa cari își vor prezenta autorizația prescrisă în L. P. V. Condițiunile de licitație sunt afișate la Primăria comunei Pintic și biourul notarial din Ocna Dejului, jud. Someș.

Pintic, 14 Octombrie 1926.

Notar, (ss) Alexandru Kiss

~ ~ ~

Primăria Comunei Boița
No. 1311/1926

PUBLICAȚIUNE

Comuna Boița, din județul Sibiu, exarendează prin licitație publică, în ziua de 20 Februarie 1927, la ora 14, în localul primăriei comunale, în conformitate cu art. 72—78 din legea contabilității publice, dreptul de vânat de pe teritoriul comunei, circa 17.000 jug. cad., pe un period de 10 ani, decursivi, începând din 1 Martie 1927 până la 1 Martie 1937.

Prețul de concurență 20.000 lei. Vadiul 10%.

Condițiunile mai detaliate se pot vedea în orele oficiale la primăria comunală.

Boița la 15 Decembrie 1926.

Primăria Comunală

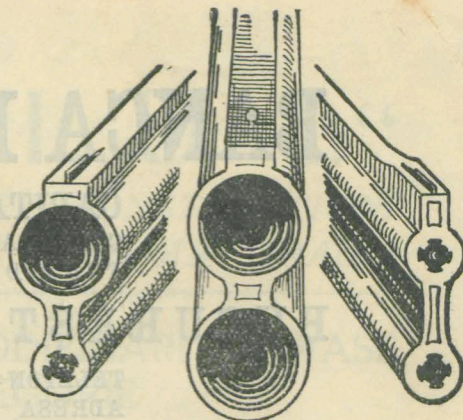

Gebrüder Merkel
Genève

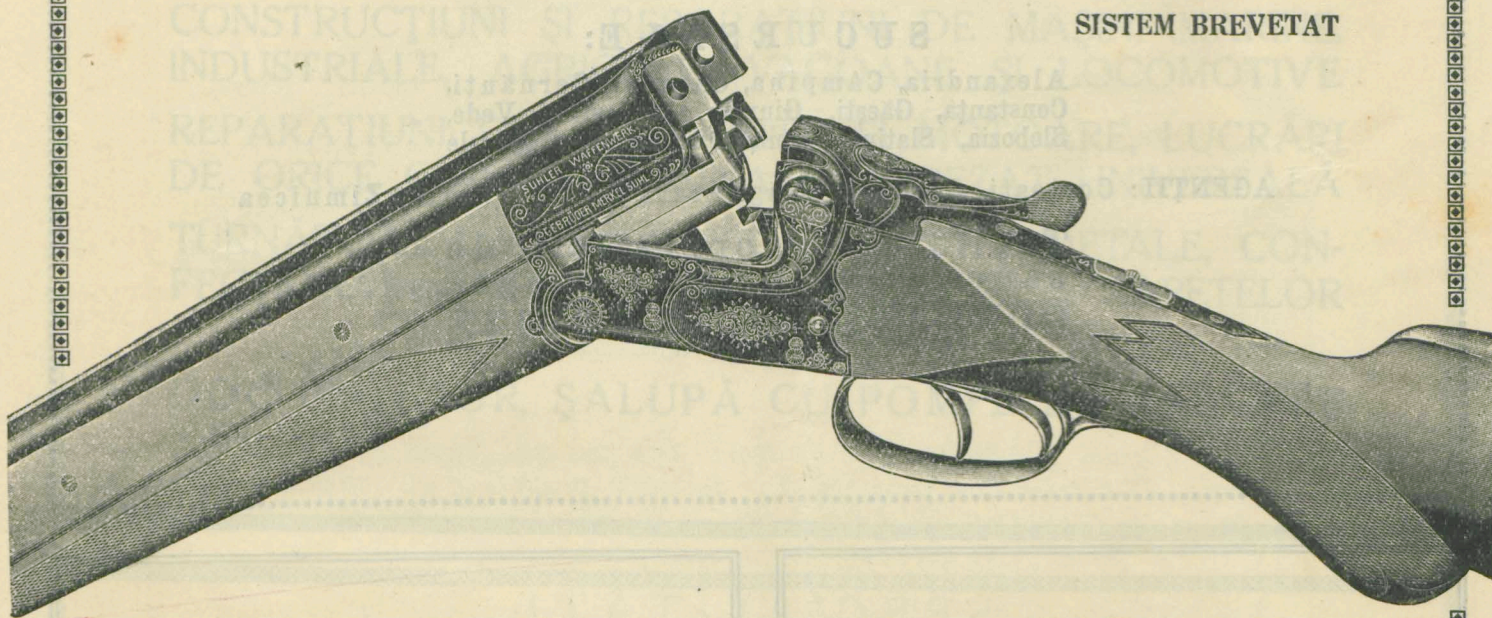
FONDATA ÎN 1898

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ ÎN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000
CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000
FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67
ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII: Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

De vânzare

Cățea pointeră pur sânge, din câini
importați cu pedigree. Etate un an,
frumoasă, bună apporteură; preț
6.000 lei.

Adresați la „UNIUNE“

De vânzare

Paradox cal. 12 Wesley-Richard,
«SUPERMAGNUM EXPLORA»
Stare nouă. Tir de precizie până
la 300 m., cu cutia și cartușe.

A se adresa la UNIUNE

DISPĂRUT

Două cățele de vânatoare, însărcinate,
una bracă neagră în etate de 2 ani,
tărcată cu galben; una cockeră maro
complet, cu coadă, etate un an. Aducă-
torul primește recompensă. A se adresa:
G. D. RIZESCU, Pavilionul 3 C. F. R.
Strada Ghercești, CRAIOVA

STANKOWSKY IOSIF

ARMURIER-FARMACIST

Execută transformări de arme, transformă camerele țevilor
dintr'un calibru mai mic într'unul mai mare, corijează
tirul armelor cu glonț și montează lunete, face patură în
orice execuție din lemn de nuc, execută reparațiuni,
brunaj, etc., face arcuri pentru percutoare din oțel special
chrom-silicium, deasemenea și înălțătoare, forme pentru
turnatul gloanțelor și alicelor, aparate pentru recalibrarea
tuburilor de alamă, toate acestea cu o minuțiozitate micro-
metrică. Livrează renumitul ulei de armă «NITROPER-
DENOL», în orice cantitate, direct sau prin «Uniune».

TÂRGU-MUREȘ * Strada Lazăr No. 1

„D A N U B I U L“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMANEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI
NAVALE ȘI METALURGIE * SOCIETATE ANONIMA * BRAILA

CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE

CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE

REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAȚ UNIVERSALĂ

TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FECTIONAREA SPECIALĂ A CORPURIOR ȘI CAPETELOR

„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMANEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIE, Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

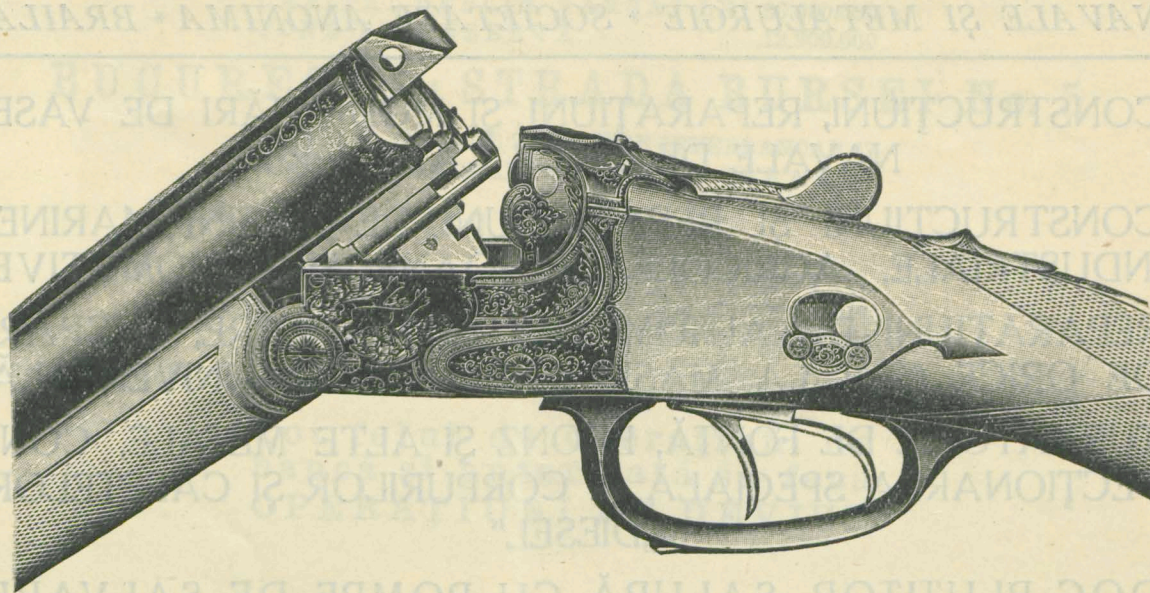
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE».

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătoarești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătoarească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceea cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI